

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

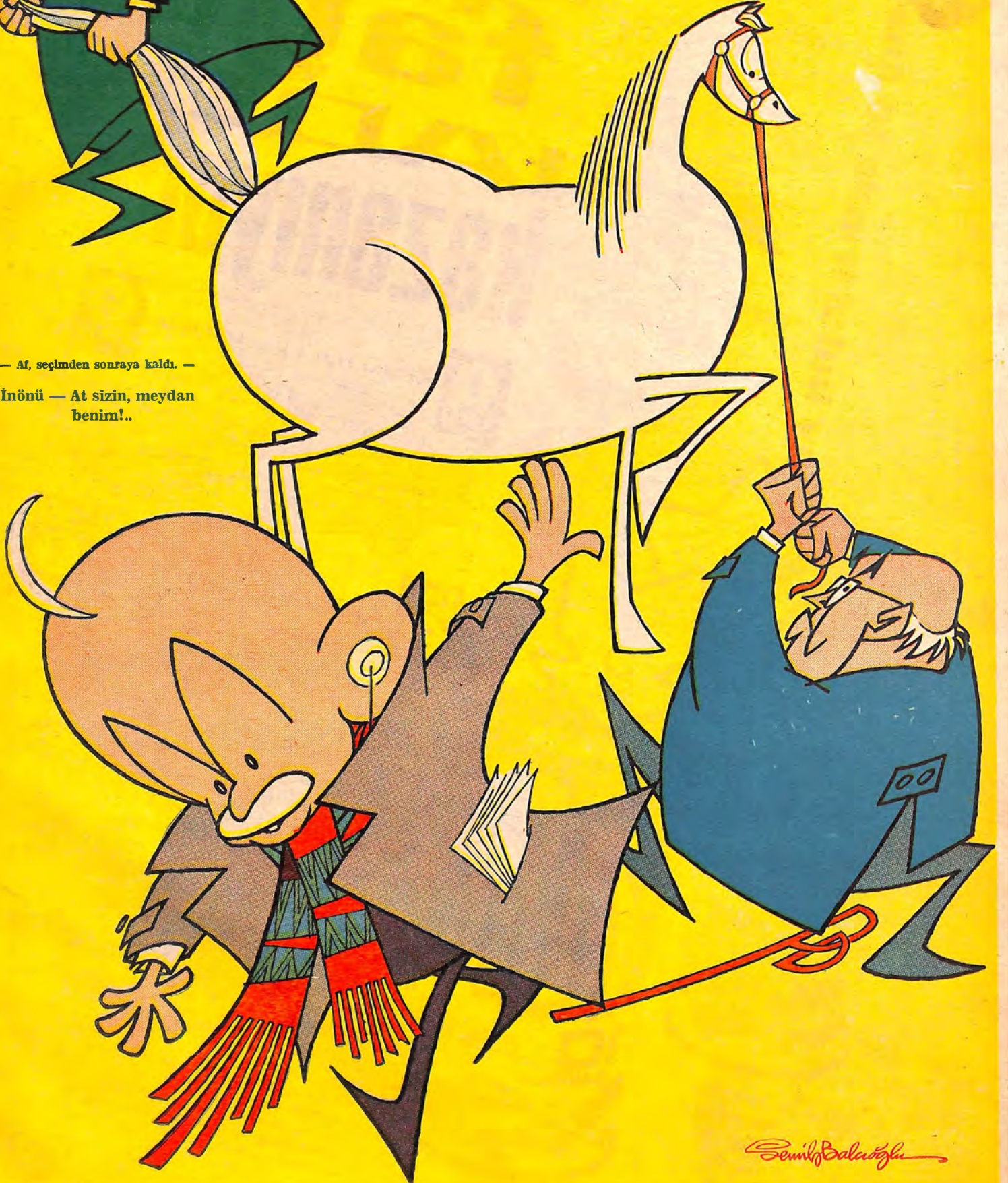
Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akkaba

— Af, seçimden sonraya kaldı. —
İnönü — At sizin, meydan
benim!..

Fay kutularında 10 Anadol var

simdi Öz Malınız fay alan ANADOL kazanıyor

Fay almakta
acele ediniz...
şansınız açık olsun!

NORMAL BOY
KUTULARDA

1
KUPON
VARDIR

BÜYÜK BOY
KUTULARDA

3
KUPON
VARDIR

Yukarıda resmini gördüğünüz
kuponlar (1) den (4) e kadar
numaralanmıştır. Bu dört
kuponun bir araya gelmesiyle
yepyeni bir ANADOL'a
derhal sahip olabilirsiniz.

10 ANADOL'dan
birini niçin siz
kazanmıyorsunuz? FAY'ın büyük
piyangosuna iştirak etmek son derece
basittir. FAY kutularının içinden
çıkan parçaları biriktiriniz. Bu dört
parçayı tamamlayınca hemen
Puro Sabun Fabrikası
Mecidiyeköy, İstanbul
adresine bir mektup yazarak,
arabanızı teslim almağa
hazır olduğunuzu bildiriniz.
Mektuba isim ve açık adresinizi
yazmayı unutmayınız.

Önemli Not: Tamamladığınız 4 parçayı
mektuba eklemeyiniz. Saklayınız.
Görevli elemanlarımız derhal
adresinize gelecek ve ANADOL'unuzu
size teslim edeceklerdir.

AKBABA

Yıl: 47 Cilt: 16 Sayı: 23 * Kurucusu: Yusuf Ziya ORTAÇ * 28 Mayıs 1969

ÇIKSA DA, ÇIKMASA DA...

GEDİKLİ okurlarımızın çok iyi bildikleri gibi, Akbaba, bir hafta önceden matbaaya verilir. Bir hafta deyip geçmeyiniz! Yirminci yüzyılın bir haftası, geçmiş yüzyılların bir senesi gibidir. Zamanın değeri giderek artıyor. Eskiden üç ayda gidilen yere şimdi üç saatte gidiliyor. Öğle yemeğini Paris'te yedikten sonra aynı gün New-York'ta içkisini yudumlamak insanlar için mümkün... Napoleon ordularının Fransa'dan kalkıp Moskova'ya dayanmasıyla, bir güdümlü füzenin kat'alar arasını aşması arasındaki zaman farkı akıl durdurucudur.

Yirminci yüzyılın bir haftasında neler olmaz ki?

Hükümetler devrilir, iktidarlar değişir, savaşlar başlayıp biter.

İşte böyle bir dünyada, giderek hızlanan siyasi olayların peşinden koşuyor Akbaba'nın kalem-leri ve fırçaları...

İşimizin ne kadar zor olduğunu anlatmak için şu satırları yazdığımız dakikalara bakalım: Celâl Bayar ve arkadaşlarına siyasi hakların iadesi için Anayasa'yı değiştirmeye kalkın politikacılar ortalağı velveleye vermişler. Halk Partisi birbirine girmiş, Adalet Partisi ne yapacağını şaşırmış, Milli Birlik grubu vaziyet almış, ordu «hayır» demiş, Sunay Cumhurbaşkanı olarak ağırlığını ortaya koymuş, ve Senato toplanmış...

Kanun Senato'dan çıkacak mı, çıkmayacak mı?

Ne İsmet Paşa biliyor bunu, ne Demirel, ne Sunay, ne Bayar...

Akbaba nereden bilsin?

Fal mı açsın Akbaba, remil mi atsin, istihareye yatıp da bir karar mı varsın?

Ne var ki, Akbaba, Anayasayı değiştirme tasarısının Senato'dan çıkıp çıkmayacağını bilemez ama, bir başka şey bilir:

Bu kanun çıksa da çıkmasa da işler beter olmuş, iç politika hayatımız arapsaçına dönmüştür.

Kanun çıksa da çıkmasa da politikacı zokayı yemiştir.

Nasrettin Hoca'nın pek duyulmamış bir fıkrasıyla anlatalım

durumu... Hoca bu gibi hallerde insanların imdadına koşar... Bir küçük fıkrasıyla dâvayı çözümleriverir. Halk filozofudur o... Hikmeti, şimşek gibi çakıp, yağmur gibi yağar olayların üstüne:

Hoca Nasrettin bir gün pazar-dan bir okka mürdüm eriği almış.. yavaş yavaş evin yolunu tutarken komşulardan birine rastlamış... Adam Hoca'yı görünce durmuş:

- Merhaba Hoca!
- Merhaba!
- Nedir o elindeki?
- Mürdüm..
- Defterini dürdüm.

Hoca huk etmiş, pık etmiş.. cevap bulamamış herife... Ama içine oturmuş. «Ben sana gösteririm» diye yüreğinden geçirerek yoluna devam etmiş...

Ve bir akşam üstü yolda yakalamış adamı:

- Merhaba komşu!

- Merhaba!
- Nedir o elindeki?
- Ekmek..
- Defterini dürdüm..
- Adam itiraz etmiş:
- Yooo, Hoca kafiye uymadı.
- Nasrettin Hoca:
- Uysa da uymasa da dürdüm.. deyivermiş.

Şimdi gelelim Senato'dan çıkması ya da çıkmaması nefes nefese beklenen Anayasa'yı değiştirme kanununa... Bu kanunla Celâl Bayar ve arkadaşlarının siyasi hakları iade edilecek... Kanuna önyak olan, ve bu yüzden Bayar ile gizli gizli haberleşerek bir ikili anlaşma imzalayan İsmet Paşa'ya göre:

- Menulekete huzur gelecek...
- Oysa huzur gelmek şöyle dursun, CHP'nin altı üstüne gelmiş, AP. karışmış, orduda huzursuzluk gözle görülür bir hal almış, mantık ve sağduyu olan bitenle-

ri protesto etmiş, vatandaş kaygılı, ve bugünden yarına ne olur diye gözlerini açmış bekliyor...

Kanun çıksa bir türlü..

Çıkmasa bir türlü..

Ordu:

— Çıkmayacak.. diyor.

Şimdi Senato'dan kanun çıksa, silâhlı güçlerin durumu ne olacak?

Çıkmasa siyasi partilerin hali ne olacak?

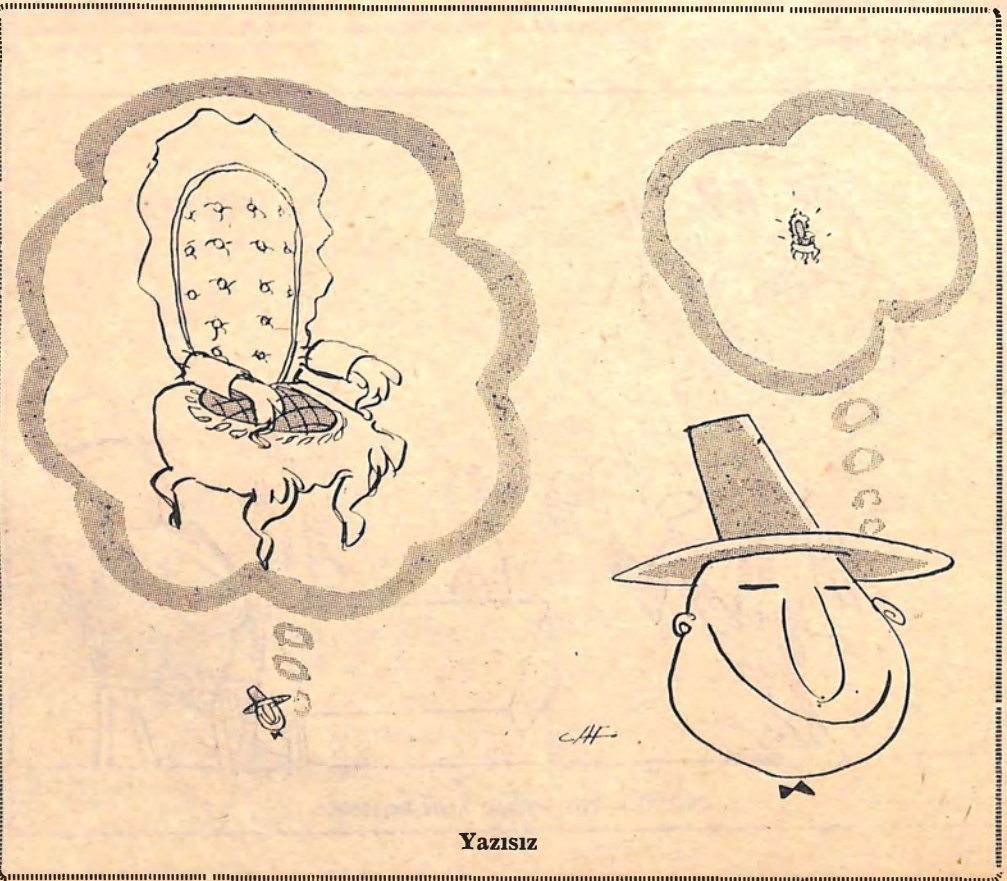
Ok yaydan çıkmış, ülkeyi karıştırmış, siz bu satırları okurken sonuçlar belli olmuş, ve belki de kanun uyutulmuş olur.. ama huzur getirmesi beklenen teşebbüs muzur getirmiştir.

Bundan sonra kanun çıksa da bir...

Çıkmasa da bir...

Hani uysa da uymasa da, tutsa da tutmasa da, Paşa'nın yaptığına söylenecek söz yok artık.

AKBABA

Yazısız

Paşa öhhö derse

KENTİN en büyük meyve, sebze ve zahire tüccarlarından Hüseyin Hinoğlu beyefendinin üstünlüden ağzını bıçak açmıyordu. Bir yandan sıkıntıyla kara gülr bıyıklarını buruyor, bir yandan kâti-bin yüksek sesle okuduğu gazete haberlerini dikkatle dinliyordu. Fakat dinledikçe umutsuzluğa kapılıyor, öfkeden yüreğine ateşler basıyor, ofluyor, pofluyordu. Bu kadar aksilik olmazdı hanı! İşin içinde garanti bir bit yeniği vardı! Memleket iktisadiyatı altüst olsun, fikir ayrılığı, kazanç ayrılığı gibi sudan sebeplerle millet birbirini vursun... Ve paşa sussun! Yahu paşa bu be... Tarih olmuş koskocaman bir paşa... Konuşmaya başlarsa kim susturabilir? Yeter ki canı konuşmak istesin.

— Galdır başını da şu halımızı gör Hacı Emmi, diye geçirdi içinden. Senin güvendiğin paşa, «Gık» demek için davetiye bekliyor.

Ömrünün son günlerinde bu mesleği tizlikle yetiştirdiği çırağına devreden Hacı Emmi, bu işin ilmi-ni almış bir ticaret adamıydı.

«— Borsa haberlerine boş vereceksin» demişti. «Az çalışıp, çok kazanmak istiyorsan, paşanın sözlerine kulak vereceksin. Bu düzen üzerine kurulmuştur piyasası. Paşa sustu mu, işler durur. Konuştu mu, vaktiyle malını hazırlamış olan vurgunu vurur!»

Bu öğüdün yararını defalarca görmüştü Hüseyin Hinoğlu beyefendi. Yokluktan varlığa kavuşmuş, çoğu kimsenin aç gezeceği bu kente han, apartman sahibi olmuştu. Fakat paşanın son zamanlardaki ısrarlı sükutu, iyiden iyiye moralini bozmuştu. Fasulye, kabak, domatesli üreticiden yüzelli kuruşa alıp, üç liradan satmakla bu ağır yükün altından kalkılmazdı! Hele depolar dolusu pirinç, nohut, mercimek, paket kesme şeker ve diğer zahireye yatırdığı paralar, ömür boyunca bağlı kalamazdı.

— Ne yapıp yapmalı, paşayı ko-

nuşturmayla bakmalı! diye düşündü. Bir kaç yıl önce yaptığı bir kur-nazlık geldi aklına. Paşa susmuş, işler durmuştu yine. Üç beş kuruş kârla tonlarca mal devretmekten i-manı gevriyordu bütün gün. Hani bunca yorgunluktan sonra eline para geçse azna çoğuna bakmayıp, «Allah bin bereket versin» deyip atardı cebine ama, para nerede? Bono verip mal alıyordu, mal verip bono görüyordu. Sonunda sabrı tükenmiş, kalemi kâğıdı aldığı gibi, gazetelerden birinin okuyucu şikâyetlerine ayrılan köşesine «Paşa neden susuyor? Memleketin durumunu görmüyor mu?» diye başlayan fiyat-kalı bir yazı döşemişti. Haftasına varmadan «Durumu dikkatle izliyoruz» diye bir beyanat vermişti de paşa, kuru soğan üç liraya yükselmişti. Yine öyle mi yapmalıydı acaba?

Düşüne düşüne ağırı girmişti başına. Elindeki gazetedeki bir cinayet haberini okumaya çalışan kâti-be:

— Geç oğlum onu, dedi. Başka habar yok mu?

Başka bir habere atladı kâtip:

— Onbeş yaşındaki ortaokul öğrencisi bir genç kız, yedi kişi tarafından güpegündüz kaçırdı!

— Atla oğlum, atla. Elin karısından kızından bize ne? Piyasaya tesir edecek habar yok mu?

Sayıfayı çevirdi kâtip:

— Kalay fiyatları yükseliyor.

— Sabah sabah başlatma kalayın-dan!

— Basılan randevu evinde...

— Len oğlum, zavrat mı satıyoruz, memleketin iktisadiyatını dengelemek için namuslu ticaret mi yapıyoruz? Meclis haberlerini oku hele...

— AP'ilerle CHP'iler dün yine birbirlerine girmişler.

— Oh oh... Oku hele başlıklarını.

— Kürstüye çıkan Feyzioğlu...

— Onu geç... Paşayı ara sen.

Gazetenin altını üstüne getirdi ama, paşaya alt tek kelime bulamadı kâtip.

— Len oğlum, paşa yok muymuş Mecliste?

— Varmış ama, konuşma yapma-muş.

— O kısmı seslicene bi oku hele.

— AP. sözcüsünün CHP'yi suçlayan konuşmasını duymazlıktan gelen İnönü kendini tutamayarak...

— Hi, ni demiş?

— Bir şey dememiş patron. «Öh-hö, öhhö» diye iki kere öksürmüştü.

Mutluluğun verdiği rahatlıkla kol-tuğuna yaslandı Hüseyin Hinoğlu beyefendi:

— Ha şöyle...

Bir sigara tütürdü:

— Dimek ki bi şeyler demiş.

— Öksürmüştü sadece.

Keyifli keyifli masanın üstündeki radyonun düğmesini çevirdi.

— Benden sana baba nasihatı: Ti-carette başarıya erişmek istiyorsan, paşanın soluk almasına bile kulak vireceksin. Sebep olmasa «Öhhö» di-mez. Harb yıllarında bi kere «Öhhö» dediydi, ekmek vesikaya bindiydi! Şimdi önemli olan bu haberi piyasa-ya yaymak.

Sevincini gizlemeye çalışarak te-lefonu açıp, üreticilerle kendi arasın-da bulunan komisyoncuyla aradı:

— Gardaşım, ben Hinoğlu... diye kendini tanıttı kederli bir sesle. Mal-lar geldi mi?

— Bu sabah yüklenene kâti beyefen-di, diye cevap verdi karşı taraf. Ak-şama doğru mutlak gelir.

— Madem gelmedi, habar salın yüklemesinler, dedi Hinoğlu. Zira durum çok berbat!

— Hayrola beyefendi, tüzüclü bir şey mi oldu?

— Ne soruyon gardaşım, gazatala-rı okumadınız mı?

— Şöyle bir göz gezdirmiştim a-ma... Bir şey mi olmuş?

— Paşa Mecliste iki kere arka kaya «Öhhö öhhö» demiş. Bu dimektir, iktisadi bi grızın eşliğinde mem-leket. Bi iş adamı olarak gayetle iyi bilirsiniz ki, paşanın aksırması, öksürmesi, sermayenin türkmesine de-

lâlet ider. Sermaye türkünce para çekilir, para çekilince muamele bo-noya döktülür.

— Aman beyefendi, sizin bononuz da para sayılır. Yeter ki vâdesi u-zun olmasın.

— Uzunlu gıssası üç aylık bono ve-ririm, bu bir. Faturalı mal almam, iki. Gonuştuğumuz fiyatları beşyüz gayme daha düşmezseniz elimi sür-mem, üç. Düşünürsün daşınırısın, i-şine gelirse gönderirsin gardaşım!

Şırrak diye telefonu kapatıp, yeni bir numara çevirdi:

— Alo, Mısta beylen mi görüştü-yom? Ha, Mısta bey gardaşım... Se-nin iş yattı yine. Yoo, mal var. Bu sabah yüklenene kâti Akşama doğru gelir. Fakat gelelelim paşanın de-meci bi çuval inciri berbat etti! Bi «Öhhö» dimesiynen piyasanın altını üstüne getirdi! Sabahtan beri mal teslim idecek olanlara lâf anlatmak-tan dilimde tily bitti gardaşım. Bi kere fiyatlar o fiyat değil. Yüzde oniki fırladı. İkincisi bono kabul it-miyorlar. Malı alıp, trink sayacak-sın parayı. Yo valla olmaz. Peşin pa-rayla alıp, bonuyla nasıl veririm a-nam babam? Piyasayı dolaş isters-en, belki daha hesaplısını bulur-sun. Göndereyim mi?... Haa, bak fa-tura da vermiyor namussuzlar. Pe-ki sen parayı hazır et, kâtip biraz-dan uğrar.

Ellerini oğuşturarak bir sigara yaktı:

— Çıkart listeni gel hele, dedi kâti-be. Şu fiyatları günün icabına göre yeniden ayarlayarak. Pirinç toptan beş lira... Bonolu muamele sureti katiedede yok! Nohut üçbu-çuk... Mercimek üç...

Paşanın öksürmesindeki kerameti düşünse bürodan ayrıldı kâtip. Hanın kahve ocağında ayaküstü bir çay içip yirmibeş kuruş bıraktı.

— Beş kuruş daha vereceksin, de-di kahveci. O dükkân fiyatı.

— Çaya, şekere yine zam mı gel-di?

— Şeker nerde birader, dedi kah-veci. İşin yoksa karaborsadan bul-maya çalış.

— Fabrika yetiştiremiyor mu?

— Ne bileyim ben? Dediklerine göre paşa Mecliste bir öksürüş öksürmüş, kesme şeker piyasadan çekilmiş!

Koltuğunun altında defteri, bir dolmuş atladı kâtip. İnerken, şö-för:

— Yirmibeş kuruş daha verecek-siniz, dedi.

— Neden?

— Bunu bana soracağına paşaya sor. Mecliste iki kere öhhö dedi, şe-hirde benzin tükendi!

En yakın postaneye koşup, büro-nun numarasını çevirdi kâtip. Karşısına çıkan sayın patronu Hüseyin Hinoğlu'na:

— Beyefendi, paşanın öhhö deme-si çay, kahve, dolmuş fiyatlarına da tesir etmiş, dedi.

Keyifli keyifli gülerken sordu Hin-oğlu:

— Yüzde kaç fark var ki?

— Yirmi civarında...

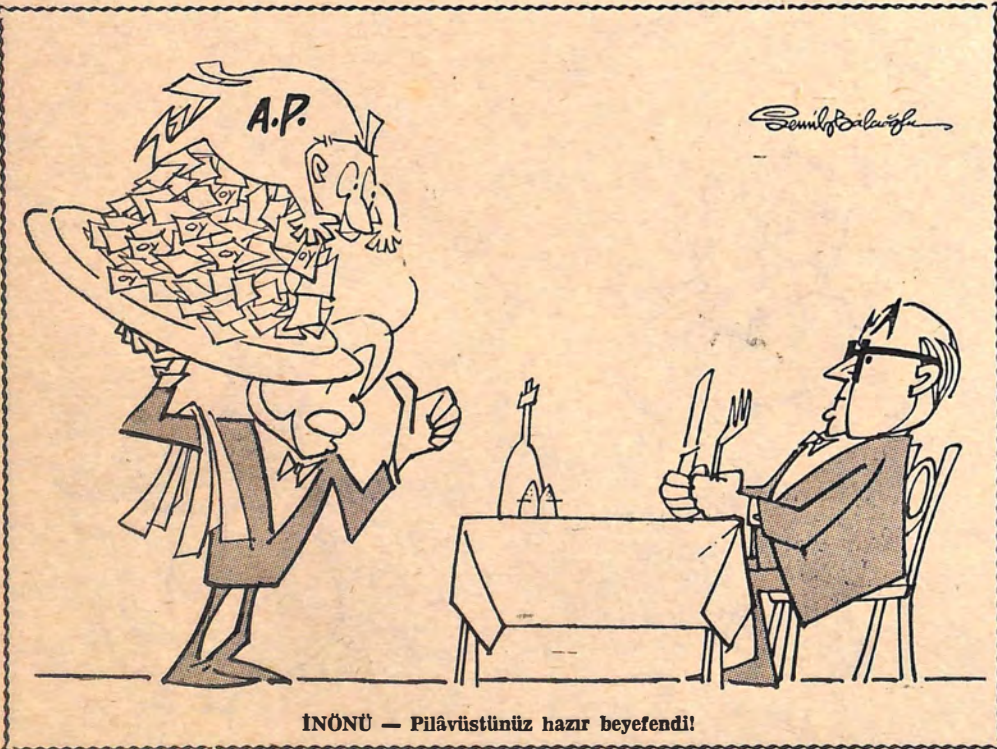
— Yüzde yirmiyi peynire yükle o-ğul, dedi. Yükle ki, zararını peynir-den çıkartasın.

Kapatı telefonu. Karşısında otu-ran sarışın dilbere döndü:

— Allah fakir fukarayı paşanın grip olmasından korusun, dedi. İki öksürükle piyasayı bu kadar türk-lürse...

İçinden paşaya, paşanın öksürme-sine sebep olan olaya dua ede ede aşıktan kazanacağı paranın hesabı-nı yapmaya başladı.

Vedat SAYGEL

İNÖNÜ — Pılâvüstünüz hazır beyefendi!

YELPAZE

REFİK ERDURAN

Lütfen düğümlemeyin!

IOWA CITY, IOWA

TÜRKİYE'NİN Batılılar tarafından Batılı sayılmadığını gösteren en küçük belirti bile okumuş vatandaşlarımızdan çoğunu çileden çıkarır nedense.

Milli takımımızın Avrupa futbol grubundan Asya grubuna aktarılacağı mı duyuldu? Falan filmde yurdumuzun yoksul yerleri, yaşayışımızın «alaturka» tarafları mı gösterildi? Filan Batı gazetesinde Türkiye'nin karikatürü fesli ve şalvarlı bir adam şeklinde mi çizildi?

Bir yayılım ateşidir başlar kamu oyumuzda:

— Vay bizi hâlâ fesli samyolar! İlle alaturka taraflarımızı görmek istiyorlar! Ne kadar Batılı olduğumuzun farkında değiller!

Sanki maymunca taklit öğünülecek bir şeymiş, sanki geçmişimize sırt çevirip kişiliğimizi unutup kravat takmak yahut Hiltoni binalar yapmak büyük marifetmiş gibi...

Oysa duydukça hepimizin gülümseyerek doğruladığımız bir ünlü sözümüz de vardır:

— Biz bize benzeriz.

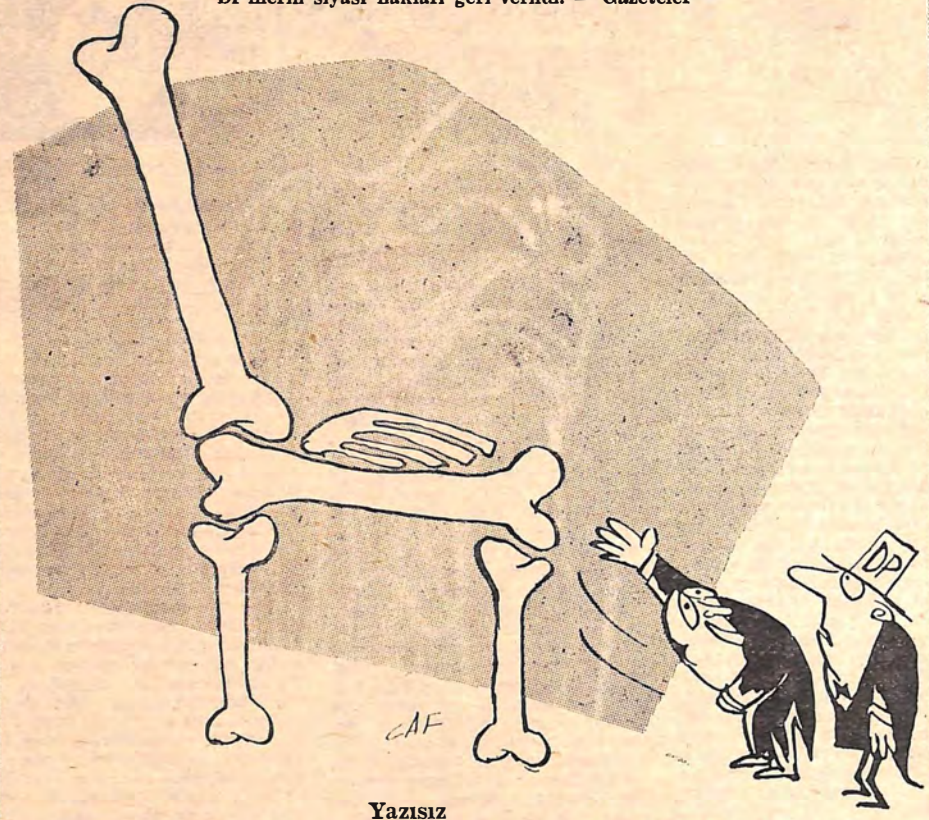
Gerçekten de, değişikliğe ve çeşitliliğe gitgide daha çok değer verilen bu dünyada biz huyumuz, suyumuzla, üslubumuzla, kültürümüzle, hattâ dertlerimiz ve problemlerimizle başka uluslardan o kadar farklı, o kadar farklı ki aslında...

Profesör Kemal Karpat bu hafta bizim üniversitede bir konuşma yaptı. Çıkardığı sonuçların hepsine aklımın yattığını söyleyemem ama çok ilgi çekici istatistikler sıraladı ve salondaki yabancılar, peri masahına şaşır gibi kaşlarını kaldıra kaldıra dinlediler.

— Bilmece gibi memleket, dedi biri.

Bu sabah da mektup kutumdan çıkan «Hediye Katalogu» diye bir şeye göz gezdirirken o sözü hatırladım.

(Bizde de yeni yeni âdet oluyor ya: mal satıcılarının sürüm hızlandırmak için boyuna yenilerini icad edip gürültüsünü kopardıkları «Analar Günü», «Babalar

Yazısız

Günü», «Sevgiller Günü» falan diye günler var. Yakında amcalar, dayılar, halalar, teyzeler, enişter, baldızlar ve bacanaklar için de günler ve özel armağanlar çıkarılırsa şaşmayacağım. İşte bunların her birinden önce postadan kataloglar mataloglar yağıyor.)

Sıra sıra cici mal fotoğrafları arasında birinin yazısına gözüm takıldı:

«BEYİN DÜĞÜMLEYEN TÜRK BİLMECESİ.»

Hani çözümlü tekrar toparlanabilen halkalardan yapılmış bilmece yüzükleri vardır; onlardan birini gösteriyordu fotoğraf. Altında da şunlar yazılıydı:

«Hiçbir Batılının akıl erdiremeyeceği Doğu'nun esrarı içinden getirilmiş büyüleyici bir muamele.» Ve fiyatı. (Türkiye'deki en az on katı.)

— Ooo, diye güldüm kendi

kendime; bizde Batı'nın akıl erdiremeyeceği daha ne muameleler var! Keşke hepsini döviz karşılığında okutabilsek...

Lâflarımız bile biraz acayiptir bizim. Alışmamış beyinler sökmek için fazla zorlanırlarsa gerçekten düğümlenebilirler. Onun için ne yabancılar bizim işlerimizi fazla kurcalasınlar, ne de biz onları taklit edeceğimiz diye çırpınalım. Kendimize benzemeye devam etmemiz en hayırlısı.

Bakin, Altınur Kılıç'tan dinlediğim bir de fıkra anlatayım size.

Çeşitli ülkelerin temsilcilerinden kurulu bir «heyet» dünyanın en büyük elektronik beyin fabrikasını geziyor. Mihmandar ziyaretçileri cıfcaflı bir makinenin önünde durdurmuş:

— En yeni ve en güçlü modelimiz. Buyurun, dilediğinizi sorun kendisine.

Herkes elektronik beyine sor-mak istediği teknik ve matematik problemleri kâğıda yazıp bir deliğe atıyor, yarım saniyelik tıkrıtlardan sonra cevap kâğıdım başka bir delikten alıyormuş.

Sıra Türk temsilcisine gelince o da bir kâğıda birşey yazıp deliğe atmış. Atmasıyla birlikte makinenin derinliklerinden çatırtılar, gümbürtüler, tangırtı tıngurtular duyulmuş, kırmızı ışıklar yanıp sönmüş, sonunda öteki delikten cevap yerine kara dumandan çıkmaya başlamış.

Dehşet içinde Türk'e dönmüş mihmandar:

— Eyvah, yandı koca beyin! Ne sordunuz buna?

Bizimki omuz silkmiş:

— Hiç canım, güç bir şey sordum. «Ne var ne yok?» dedim sadece...

Refik ERDURAN

— Partiler birbirlerini kınadılar. —

Yazısız

AĞLAYAN PARTİ

DEDER, sülâlenin tüm erkeklerini topladı, amcam, dayım, iki büyük ağabeyim, iki eniştem, amca oğulları, hala oğulları, dayı oğulları ve ben...

— Centilmenler, dedi, biliyorsunuz yıllar yılı benim memurluktan anam ağladı. Pantolonun deliğini kapattık, boğazın deliğini kapatamadık, boğazını kapattık, ev sahibinin çenesini kapatamadık, ev sahibini kapattık, kasap bağırmağa başladı... Sana gelince kardeşim Mehmet, ahçıbaşı oldun ama, başlığın sadece ahçılığında kaldı, cebinde yine beş kuruş paran yok. Evlatlarım, sizler birer memur çocuğu olmanız dolayısıyla şansınıza küstün; her ne kadar birer kazmaya sap olduğunuz ama, kazmanız kesmez, sapınız tutmaz... Eniştelere, aza sormuşlar nereye, çoğun yanına demiş, sizler de ensesi kalın kişiler olsaydınız, gelip de benim birer beslenme bozuğu tımsalı olan kocaman karın, kocaman kalçalı kızlarımla evlenmezsiniz... Amca oğulları, hala oğulları ve de dayı oğulları, şimdi burada, bu ulvi aile toplantısında tutup da teker teker hepinizin fakirlik meziyetlerinizi övecek, anlatacak değilim. Daha dün Hilmi'nin çocuğunu sokakta donsuz gezerken gördüm. Gerisini anlatmaya hiç mi hiç gerek yok!...

İşte beyler, ben sizi bu çok acıklı durumdan kurtarmak, sizleri uygar milletvekili seviyesine ulaştırmak istiyorum... Evet centilmenler, bu seçimlerde adaylığımızı koyacağız.

Amcam fısıldadı:
— Oğlum, dedi, hiç bugünlerde baban tepesi üstü merdivenlerden falan yuvarlandı mı?

— Yoo amca, dedim.
— Acaba niye böyle birdenbire sapıttı dersin?

— Bilmem ki vallahi!

Peder, devam etti:

— Çocuklar, bizim için tek kurtuluş yolu bu! Şayet bu yolda da başarı gösteremezsek, yazılınsın kabrimize, biz mahzun, çoluk çocuk mahzun! Fakaaat, size tüm inancımla söylüyorum ki, bu yolda başarı sağlayacağız. Beyler, otuz dört yıllık memurum. Bu uzun otuz dört yıl içerisinde çok büyük tecrübeler edinmiş bulunuyorum. Şöyle ki, karşıma kim gelip de ağladiysa, onun işini çabucak yaptım, hangi zaman müdürümün karşısına ağlaya ağlaya çıktımsa, kıdem aldım. Demem şu ki, bu millet lâfa değil, hisse bakar... Bu milletin karşısında otur ağla, sana oy değil a, yiyecek ekmeğini bile verir. Yeter ki ağlamasını bil! Bu millet her şeye katlanır, açlığa, susuzluğa, yolsuzluğa, köprüsüzlüğe, doktorsuzluğa, işsizliğe, amaa ağlamaya dayanamaz... İşte böyle yüce bir millettir bu! Atalarımız aman diyene, ağlayana kılıç kaldırmamışlar; analarımız ağlamayan çocuğa meme vermemişler. Piyasaya bakın centilmenler, ne Zeki Müren'i, ne arajmanı, ne varsa yine ağlayan, ağlatan plâklarda iş var. Onlar kapışılıyor, onlar satış rekorları kırıyorlar. Yâni kısacası şu ki, bu memleket hem ağlayanı seviyor, hem de ağlatanı. İsterse bu ağlatan, ananı ağlatsın, ama yine de sevilir...

Centilmenler, kuracağımız partinin adı, «Ağlayan Parti» olacak. Amblemimiz, bir mendil ve iki damla gözyaşı!... Benim söyleyeceklerim bu kadar. Sizin de bir söyleyeceğiniz varsa, buyrun!

Kimseden çıt çıkmadı. Çünkü, hepiniz bugüne dek olmadık işlere girmiş çıkmıştık. N'olacak sanki, bir de bu iş denerdik. Yalnız amcam:

— Ağabey, iyi dersin ama, bizim

seçim programımız ne olacak? diye sordu.

— Ağlayacağız kardeşim!

— Yalnız ağlayacak mıyız?

— Evet, yalnız ağlayacağız.

— Lâf söylemiyeceğiz?

— Hayır, hiçbir tek lâf yok, çünkü millet artık lâfa doymuş vaziyette.

— Ya kazanamazsak?

— Kaybımız ne olur?

Evet, hiçbir kaybımız olmazdı...

O günden sonra başladık harıl harıl çalışmaya. Önce partiyi kurduk, arkasından eskilerimizi giyip yollara düştük. Mikrofonumuz hazır, varıyoruz köyün birine, çöküyoruz kahveye, kuruyoruz mikrofonumuzu. Millet toplanınca, ben çıkıyorum mikrofonu, içimi çeke çeke:

— Arkadaşlar, diyorum, şimdi bizler, «Ağlayan Parti» adayları olarak sizlerle dertleşeceğiz!

Daha ben yerime oturmadan, peder çıkıyor mikrofonu, önce kesik kesik beş altı kez hıçkırıyor, arkasından başlıyor içli içli ağlamaya... Bu içli ağlama faslı on dakika kadar sürdükten sonra, peder tempo-yu biraz daha arttırarak, danalar gibi böğürmeye başlıyor. Pederle beraber biz de başlıyoruz... Öyle oluyor ki kahvenin içi, sanki bir cenezeye evi... Arada bir Selâhattin eniştem dövmünmeye başlayınca, bu kez ağıt ıstahı biraz daha artıyor.

Zavalı köylümüz, konukseverliğinde bir kusur etmemek için bizden daha fazla ağlıyor. Pederden sonra sırayla hepiniz teker teker mikrofonu gelerek, milletin ağlama istahına istah katıyoruz... En sonunda ağlamanın özetini amcama bırakıyoruz... Zavalıcık, aldığı karıların dördü de arka arkaya gıdasızlıktan öldüğü için maşallahı var, hepinizden güzel ağlıyor. Gerçi parti başkanı olan peder, parti genel sekreteri olan amcamın bu durumuna

bozuluyorsa da, işin ucunda partinin yüksek menfaatleri olduğu için şimdilik sesini çıkarmıyor. Hani, babamın bozulmakta da hakkı yok değil, mübarek amcam özete başlar başlamaz, köyün tüm katı yürekli-leri bile süğüm süğüm dökmeye başlıyorlar...

Ağlama faslı bittikten sonra, tası tarağı topluyor, kimseye bir şey demeksizin oradan ayrılıyor. Bu arada bizi bırakmak istemiyorlar:

— Yahu biraz daha kalın, ne güzel içimizi boşaltıyorduk be! diyorlar.

Bazıları:

— Vallahi arkadaşlar, yine gelin yahu, bugüne dek hiçbir aday bizi bu kadar hafifletmemişti. İnan olsun bu kadar ağladıktan sonra geçen yıl kızmaktan giden iki oğlunun acısını bile unuttum, diyorlar...

— Allahaşkına söyleyin ne zaman geleceksiniz bir daha? Acaba şöyle ekinler kalkıp da, elimizde beş kuruş para kalmadığı zamanlar gelemez misiniz, acaba yolları kar kaplayıp da hastamızı şehire indiremediğimiz zamanlar gelemez misiniz, hayvanlarımız açlıktan sapır sapır döküldüğü zamanlar gelemez misiniz?

Ve arkamızdan sesler yükseliyor: — Oyumuzu size vereceğiz! Siz de bizim gibi ağlıyorsunuz!

Oradan geçip gidiyoruz bir kasabaya. Kuruyoruz mikrofonumuzu, kürsümüzü kasabanın meydanına. Çıkıyoruz koro halinde mikrofonu, bir ağıt, bir feryat, bir figan... Sanki o anda tüm meydan ağlıyor, taşlar ağlıyor, topraklar ağlıyor, binalar ağlıyor... Bazı yerlerde, karısı İstanbul'da kendisi bu üçra kasabada olan kaymakam ağlıyor, karısı Ankara'da kendisi bu üçra kasabada olan savcı ağlıyor, karısı İzmir'de kendisi bu üçra kasabada olan jandarma kumandanı ağlıyor...

Partimize hemen ısınanlar, bizi yemeğe davet ediyorlar. Yemek, yemek değil sanki ölünün yedinci gün yemeği... Peder pilâva kaşığını daldırıyor, bir hıçkırık, ayrına daldırıyor bir feryat... Amcam etin ilğini emiyor, bir cayırtı, Selâhattin eniştem hoşaf içiyor bir bağırtı... Garsonlar ağlıyor, ahçı ağlıyor, dâvet edenler ağlıyor...

Derken bir ay sonra, parti toplantılarımızın en ön sırasını kadınlar işgal eder oldular. Bağrılanık analar, kocası kaçan kadınlar, kocasından dayak yiyenler, çocuğu olmayanlar, kaynana zırlısı çekenler, evde kalmış kızlar kimsesiz ninelere... Artık öyle oldu millet öyle şartlandı ki geleceğimizi haber verdiğimiz köy veya kasaba daha iki gün evvelinden başlıyor ağlamaya... Kasabanın en ucundan bizi karşıladıkları zaman hepsinin gözleri şiş şiş, dudakları titrek titrek... Kasabaya girerken, amcam olsun, peder olsun, şöyle seslice bir içini çekse, hemen tane tane gözyaşları dökülüyor... Meydanlığa varıp da peder mikrofonu eline alır almaz, zaten iki gündür dolu olan millet, başlıyor dövmünmeye:

— Alamanya'dan da bi mektup yok!

— Nerde kaldı bizim sıramız?

— Kuru soğan dört lira!...

Böö bööö bööööö!...

İnşallah bu gidişle seçimleri yüzde yüz kazanacağız. Yarın nasip olur Meclis'e de gidersek, pederin çok sıkı tembihi var:

— Çocuklar, orada da söz hakkı bize verildi miydi konuşmak yok, sadece ağlayacağız... diyor.

Yalnız millet değil, biz de öyle şartlandık ki bu ağıt faslına, evde çocuğumuzla çocuğumuzla konuşamaz olduk. Ne sorarlarsa hemen ağlıyoruz. Oğlum soruyor:

— Babacığım, 19 Mayıs 1919'da ne oldu?

Cevap, sadece ağlıyorum...

Muzaffer İZGÜ

Doğu'da, vatandaşlarımız ot yiyormuş. — Gazeteler —

Yazısız

GÖZÜKUYLA OLAYLAR

Böyleken böyle !..

KAÇAKLAR, KAÇAKÇILAR !..

KAÇAKÇI olmadım ama, kaçak oldum, bilerek ya da bilmeyerek... Güzel bir gündü... İki üç bastıracak, sözbirliği edip döndük okulun yolundan, dağda bayırda dolaştık bütün gün... Ertesi sabah öğretmen kulağıma yapıştı:

«Seni gidi, mektep kaçağı seniil!...»

Büyüdüm, askerlik çağına geldim. Bekçiyle çağrıldım şubeden, Başkan:

«Yoklama kaçağısın sen!» diye çattı kaşlarını.

Kaçığın, insanlar için türetilmiş bir sözcük olduğuna tam aklım yatmıştı ki, oturduğumuz evin kömürlüğü su deposuna dönüvermişti:

«Aman!...»

«Amanı zamanı yok, terkos kaçağı var!» dediler. Bir yaz günü buzdolabının kapısına yapışırken:

«Aman!» dediler, «Kaçak var!»

«Ne kaçağı bu?»

«Kontak yapıyor... Elektrik!...»

Suyun, elektriğin, havagazının sık sık kaçak yaptığı bir memlekette, şu kaçaklar da gelip geçmişlerdi: Asker kaçakları, tımarhane kaçakları, hapishane kaçakları, pasaport kaçakları...

Kaçak tütünlerin, kaçak rakıların, kaçak çakmak taşlarının, kaçak kumaların, kaçak çamaşırların, kaçak otoların, viskilerin, sigaraların, hippilerin alınıp satıldığı bir memlekette, atsan atılmaz, satsan satılmaz yeni bir kaçakla karşılaştık: Kaçak lokomotif!

Bir istasyonda bekleye bekleye bunalan, uzak istasyonların özlemini çeken bir lokomotif, almış başını kaçırmış! Tam iki buçuk saat bir istasyondan bir istasyona koşmuş, durmuş, istimini tüketene kadar!

Kaçığın, kaçakçılığın, kaçkının bol olduğu böyle bir yerde bir lokomotif kaçağı eksikti. Aklımızı kaçırmak işten değil!

Yaaaa işte böyle !..

MANZUME

Ben çok küçükken şöyle bir manzume vardı...
Anamızı, babamızı,
Sizi, bizi, dizi, dizi...
Tutup kesmek istemişler,
Ah ne işler, ah ne işler...
Hemen büyük Gazi Paşa,
Askeriyle geçti başa...
Düşmanı boğdu denizde,

Kurtulduk biz hepimiz de...
İşte böyle geldik biz bu yaşa,
Yaşa koca Gazi Paşa...
Manzumeyi günümüze uygularsak...

Sonra yine yıllar sonra, Demokrasi kurulunca, Türlü çeşitli partiler, Başımıza geldi neler... Sakallı, takkeli, berelli, Hiçbiri belli değil nereli, Elllerinde birer balyoz, Kırmak istediler devrimleri,

Bütün ileri fikirleri... Kalk da bak bir Gazi Paşa,
Neler geldi şimdi başa...
Suavi SÜALP

— Sallan kızım, sallan!..

GÜNDOĞDU

Maliye Bakanlığı bir açıklama yapmış:

«Evli olmayan kadın işçilerimiz de bedelsiz otomobil getirebilecekleri!»

Eh, evli olmayan erkeklerimize gün doğdu! Karşılıksız Almanya'dan dönecek kadın işçilerimizi, Kapıkule'de!

HIZLI

Mersinden bildiriliyor:

«Ayşe hızlı ve istekli!»

Havalar ısınmaya başlayınca Ayşe hep böyle olur. Sonra kadınlaşır, kış gelince de kuruyup kalır!

OYUNBAZLAR

Sahnedeki yedi kocalı olan Ayfer, özel hayatında tek başına yaşıyor!

Tıpkı politikacılarımız gibi! Seçim zamanlarında cumbur cemaat... Seçim kazanıldıktan sonra Avrupa'da, Amerika'da, hep kendi başlarına!

TELEFON

Seksendört kişiden birine bir telefon düşüyor-

Tarihi olaylar serisi : 2 — (27 Mayıs 1960 olayı)

muş! Seksenüç kişiye telefon sırası gelmesi için kaç ömür boyu beklemek gerekiyor... Bir de onu hesaplasalar!

BONOLU

FUTBOLCULAR

Beşiktaş Kulübü yöneticilerinden biri:

«Ne vakit futbolculara peşin para versek, formdan düşüyorlar!» demiş,

«En iyisi bonolu!»
Ver bonoyu, sorma ma-

aş kaç! Karınlar aç! Her gün maç! Toplar taç!...

DOLMUŞMUSUN

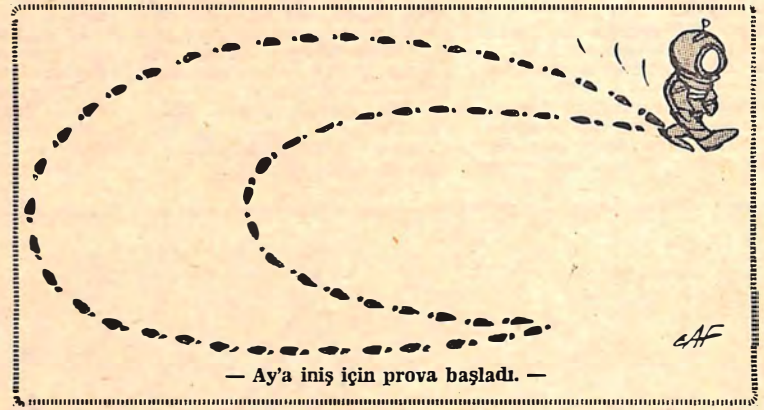
MÜBAREK!

Londra'dan New-York'a 6 saat 28 dakikada gitti! Şişli'den Çagağolu'na mı geliyor sun? Dolmuşmusun be!...

HOSTESLERE BİKİNİ

Japon Hava Yolları hosteslerine bikini giydirecekmiş!

Bütün Japonlar hooop havalansın diyel!...

— Ay'a iniş için prova başladı. —

«AP. olmasa yalan erbabı ne yapacak?»

DEMİREL

Sahi, onca yalan erbabı ne yapardı acaba? Ne başlarını sokacak bir parti ararlardı, ne politikaya atılma imkânı bulurlardı. Elllerinden başka bir iş de gelmediğinden, zavallılar ortada kalırlardı.

«İlk yapacağım şey, bol miktarda denize girmek. Ondan sonra Rumeli-kavağı'na mı giderim, Beykoz Kongresine mi belli olmaz.»

İNÖNÜ

Hadi hadi gizlemeyin paşam... Niyetiniz ne Beykoz'a, ne Rumelikavağı'na gitmek. Yıllardır karadan yol bulamadığınız iktidara, bir kere de denizden girmeyi denemek...

«CHP. kırk defa seçime girse, kırk defa kaybetmeye mahkumdur.»

FEYZİOĞLU

Aman üstad, iyi kötü geçinip giderken meslek değiştirip, falcılığa başla-

RAFADAN LAFLAR

mak nereden geldi aklınıza?

«Son hamleyi yapmak gerekir.»

Süleyman Arif EMRE (YTP.)

Ah o hamleyi bir yaparsak, hedefe varacağımızı biz de biliyoruz. Biliyoruz ya, kırk yıldır huzur için gerilediğimiz halde, atlamaya cesaret edemiyoruz.

«Türkiye buhrandadır. Buhrandan çıkışın kesin ve emin çaresi, hükümetin derhal istifasıdır.»

Muzaffer ÖZDAĞ (MHP.)

Hep birlikte düşünelim bu konuyu. Hükümet istifa ederse ne olur? Her

halde Türkiye değil ama, Özdağ garanti buhrandan kurtulur.

«Kıbrıs müzakereleri çok önemli bir safhaya gelmiştir. Dışarda bulunanlar, konu üzerinde çok fazla ve çok yersiz konuşmaktadırlar.»

ÇAĞLAYANGİL

Dışardakilerden şikâyetçisiniz ama, dışarda sizden başka kimimiz var? Bir bakıyoruz Asya'dasınız, bir bakıyoruz Avrupa'da... Bazan Afrika'dan geliyor sesiniz, bazan Amerika'dan... Bulunduğunuz yeri bize ancak haritadan izlemek düşüyor anam babam.

«Halt etmişsiniz.»

Ihsan ATAÖV (AP.)

Başka ne edelim? En kolay iş bu... Geri kalmışlıktan kurtulmak için çare bulamayız. Huzur içinde yaşanacak bir düzen kuramayız. Boş durmamak için bazan sağa gideriz, bazan sola gideriz, kıscası bir garip haltlar ederiz.

Pesin

teşekkür

RIFAT ILGAZ

SAÇ bitiminde, sağ kulağımın üstünde bir kist... Düşmeye benzeyen, şeytan minaresi gibi, et mi, mantar mı pek belli olmayan bir... bir...

Geçenlerde bir sulu arkadaş, şu kadar yıldır bekâr olduğumu bile bile:

«Necati'ciğim!» dedi, «Bu tür nesneler sonradan çıkar ama, kulağı da geçer. Ben senin yerinde olsam, bir ameliyatla hemen aldırırır-dim.»

Sonra yılışarak uzattı parmağını: «Dur bakayım!» dedi, «Çatalları da belli oluyor mu?»

Çeldim elini öfkeyle: «Sen kendi boynuzlarınla ilgilen-sen daha iyi edersin!» diye çıkarı-verdim baklayı ağzımdan. O gün bu gün dargınız Ahmet'le.

Sanki darıldık da iş bitti mi? E-lim hep orda... Okurken de, yazarken de parmağımın ucu Ahmet'in boynuza benzettiği o nesnenin üzeri-nde, gözlerim de hep aynada...

İşi daha da ileri götürüyor, bu-nun sakın bir eşi olmasın diye sol elimle de, sol kulağımın üstünü a-raştırıyordum. Bir gün parmağımın ucuna sertçe bir nesne dokunursa hiç şaşmayacaktım. Hazırdım böy-le bir sürprize!

Her gün işten dönünce doğru mus-luktaki aynaya koşuyordum:

«Bakalım bugün biraz daha bü-yümüş mü?» diye.

Körolasica, her seferinde biraz da-ha sertleşmiş, biraz daha sivrilmiş gibi geliyor bana! Belki gerçekten de büyümekte... Bunun santime ge-

li, grama vurulur yanı da yok ki irileşip irileşmediğinin, boy atıp atmadığının farkına varayım! İşe gi-derken öylesine usturuşlu tanyo-rum ki saçlarımı, yeri bile belli ol-masın diye... Ama herkes benden de meraklı... Karşı karşıya konuşur-ken gözleri tam oraya takılıp da, bakışları ile incelediklerinin farkı-na vardım mı, konuşmanın düzeni-ni karıştırıyor, söylediğimi de, söy-liyeceğimi de şaşırtıyor.

Onlar da pek haksız sayılmazlar hani. Son günlerde namussuz, var-lığını belli edecek kadar da uzadı, tombullaştı, bir körbarsak kadar biçimsizleşti. Büyüdükçe başımın derisi geriliyor, saçlar, altından mıknaşs gezdiriliyormuş gibi kat-merleşiyor, kafamın derisi bile kı-zarıyor pençe pençe...

Geçen gün masa komşum Yusuf: «Oynama!» dedi, «Patlatacağın şu musibet!»

İçerledim Yusuf'un uyarısına:

«Sana ne!» dedim, «Patlarsa pat-lasın!»

«Her yana yayıldığı bir şey değil!» diye yıldı, «Bizlere de bulaştırı-cağın...»

Öfkelenmiştim Yusuf'a ama, eve gelince de hak vermedim değil. Ya bütün başıma, hele hele öbür kula-ğımın üstüne, şuraya buraya sıçrar-sa... Bütün bir gece dirhem uyku girmedi gözüm. Ertesi gün alttan alıp sordum Yusuf'a:

«Sakın kanser olmasın Yusuf-cuğum?»

«Neden olmasın!» dedi, «Kanserin boynuzu, kulağı yok ki!»

Üstelik benimkinin boynuzu da vardı, yanında kulağı da...

«Çok merak ediyorsan, göster dok-tora» dedi, «Vaktini geçirmeden...»

«Hangi doktora?»

«Bilmem ki...» dedi, «Gazetelerde çok adı geçen bir operatör var ha-ni... Selâmi mi, Peyami mi... Bir doktor işte!»

«Onu geç» dedim, «Başkanlar, Ba-kanlar gidiyor ameliyatlara. Dür-bünle izliyorlar locadan oyun izler gibi, çocuk çocuk...»

«Var bir doktor daha... Çok iyi doktor... Bütün hastalar teşekkür e-derdiler ona gazetelerde.»

«Çok para ister böylesi.»

«Bekâr adamsın, verirsin sen de.»

«Daha ucuz bir doktor gerek bi-zim gibilere...»

«Yahu,» diye sınırlendi, «Göster-din de çok mu para istedi senden? Git, hemen göster.»

Bulmacasını çözdüğü gazetenin sayfasını cevirdi:

«İşte bir teşekkür daha! Dur ba-kayım, doktorun adını... Şükrü U-zelli... Birini yeniden hayata kavuş-tırmış. Yazıyor hasta, çok hâzık doktormuş!»

«Adresi?» dedim.

«Buluruz, telefon kılavuzunda var-dır.»

İşi güçlü bulmaca çözmekti. Kıla-vuzda bir ad bulmak da bir sözcük bulmaktan farksızdı. Kalktı, telefon-cu kızın odasına girdi, çok geçme-den de döndü:

«Buldum!» dedi, «Yaz, Osman-bey'de...»

Söylediği adresi geçirdim defteri-

me, işten çıkınca da hemen gittim. Bir süre kuyrukta bekledikten son-ra girdim yanına. Girer girmez bile-ğime yapıştı:

«Nabız yüksek!» dedi kuşkuyla.

Sonra acır gibi baktı gözlerimin içine:

«Nabız yüksek!» diye üsteledi.

«Korkudan!» dedim.

Beni daha da korkutmak için:

«Temenni ederim ki öyle olsun.» dedi.

«Başka neden olabilir? Sakın şu kulağımın üstündeki...»

Bileğimi bırakıp değirdi parmağı-mı oraya:

«Hımm!...» diye kıvırdı dudak-larını.

«Neden bu kadar büyüttün?» diye gıkıştı.

«Benim ne suçum var?» dedim, «Kendi kendine büyüdü.»

«Suçlusun! Altı ay önce gelecektin bana.»

«Çok mu geç kalmışım doktor bey?»

«Vaktinde gelmiş sayılmazsın... Köklü taaa beynine girmiş.»

«Aman demeyin...»

«Desem de, demesem de öyle iş-te.»

«Alamaz mısınız?»

Beklediği soru da buymuş gibi ra-hat bir soluk aldı:

«Haaa!» dedi, «Almasına alırım a-ma... Çok para ister.»

Sanki bir kolayını bulmuş gibi:

«Ne istesin?» diye sordu.

«Memurum.» dedim.

Suratını ekşitti:

«Memursan kolayı var.» dedi, «Gİ-dersin devlet hastanelerine, aldırır-sın.»

«Ben sizin almanız için gelmiş-tim.»

Birden dağıldı yüzündeki bulutlar:

«Alalım!» dedi, «Dörtbin ben alı-rım üçbin lira da ameliyathane...»

Fansiyon parası...»

«Aman doktorcuğum, ben...»

«Yatarsın bir klinikte on gün ka-dar... On gün de istirahat...»

«Yedibin lira çok, veremem.»

«Kaç yaşındasın?»

«Kırk iki.»

«Genç sayılırsın. Yedi bin lirahık yaşayabilirsin daha.»

Bankada tam dokuz bin liram var-dı. Yirmi yılda arttırmıştım. Eh, de-dim birazı kalıyor geriye hiç olmaz-sa.

«Beşyüzünlü olsun kırsanız...» de-dim umutsuzca.

«Kırdım, peki!» dedi, «Kırdım ama bu beşyüz lirayla teşekkür edecek-sin, bir gazetede.»

«Nasıl yanı?»

«Yazdığım bir teşekkürlü imzalaya-caksın, ameliyattan önce. Yarın gel, Dörtüol ağzındaki Ege kliniğine... Kahvaltı etmeden gel. Hemen ala-lım bu tümörlü!»

«Tümör mü dediniz?»

«Evet, tümör!»

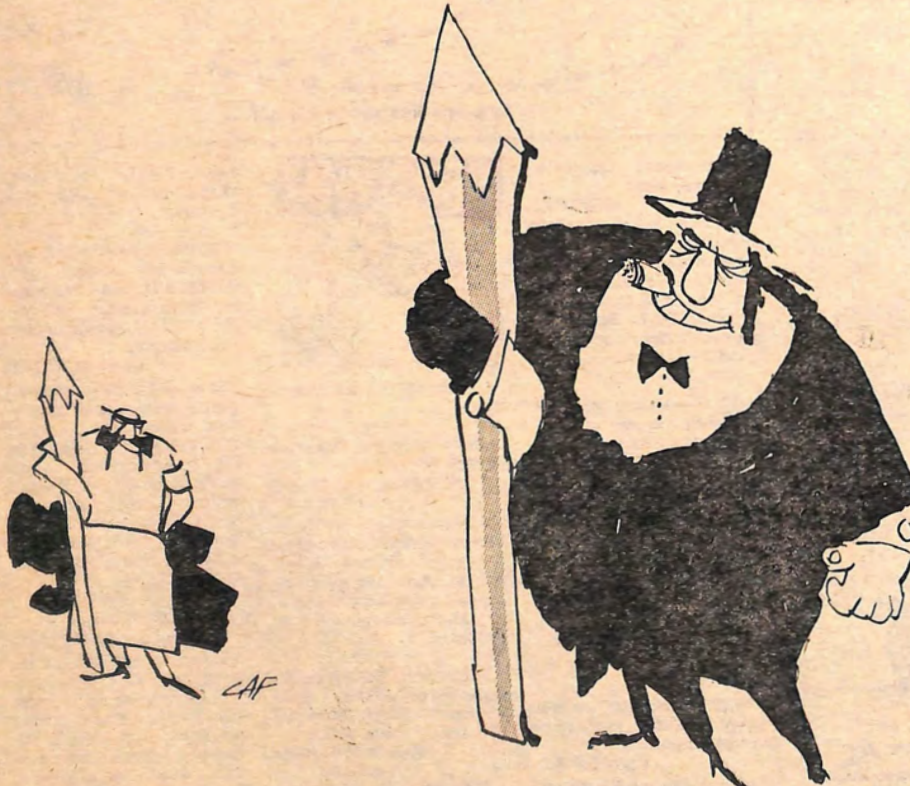
Çok kötü şeyler duymuştum bu tümör için. Çoğu da habıs olur-muş...

«Hadi, hadi!» dedi, «Bırak taban-sızlığı... Hepsi habıs olmaz bu me-retlerin, korkma. Yarın sekizde... Hadi bakalım, vizite parası da al-mıyorum senden.»

Saat sekizde yatırdım paraları... Kendi isteğimle ameliyat olduğumu bildirir kağıdı okumadan imzala-dım. Sonra o teşekkür mektubunu da... Her şey önceden hazırlandığı için işler tıkırında gidiyordu. Soy-dular beni hastabakıcılar, masaya yatırmadan önce, tümörtin bulundu-ğu yeri usturaıyla traş ettiler.

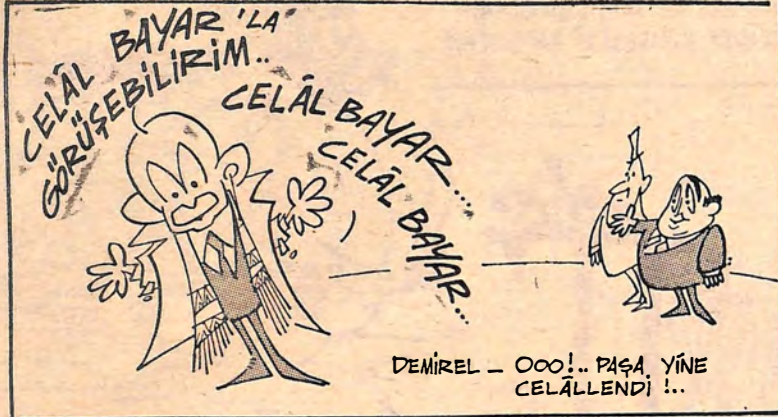
Bir kuzu boynuzu gibi açık seçik çıkıvermişti ortaya. Gerçekten sinir bozucu bir şeydi. Belki de kadınlı-rın bana yüzvermeyişleri hep bu mantar sertliğinde, et yumuşaklığın-daki körbarsak yüzündendi. Bu körbarsak kesilip atılırsa, kör tal-him de onunla birlikte kesilip atıl-mış olacaktı.

Beni ameliyat masasına yatıran

KÜÇÜK ESNAF...

BÜYÜK ESNAF!

- Almanlar Türkiye'de uçak yarışı yapacaklar -

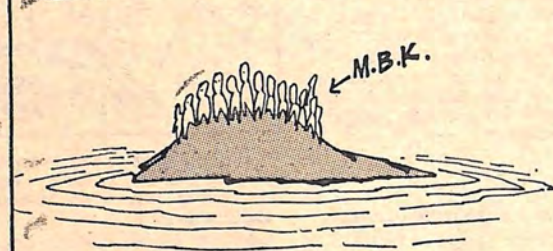
- HAKKISIN DOSTUM, BİR GÖKLER BOŞ KALDI !..

- Ünlü sabıkalar Emniyet Müdürlüğünde polislerle tanışıldı -

- Milli Birlik Grubu siyasi affın karşısında -

KAZAZEDELER !..

hemşire, benden tiksizmez görünün bakışlarla, geleceğimin ufuklarını açıyor gibi gülümsüyordu. Ama burnuma yapıştırdığı gazlı bezle hiç de görüldüğü gibi olmadığımı koyuştum ortaya... Ben, ben olmaktan çıktığım için ona kızacak gücü bile yitirivermişim bir anda, bayılmıştım.

Gözlerimi bir yatağa açtığı zaman hemen sağ kulağımın üstüne uzattım sağ elimi. Değil tümörü, sağ kulağımı bile bulamadım yerinde. Başımda, sekiz on kere dolaştırmış bir sargı, ancak sol gözümü açıkta bırakmıştı.

Mideme vuran narkozun bulantısını geriye itmeye uğraşırken başhemşireyi buldum karşımda. Geçmiş olsun demeye vakit bulamadan:

«Geliyorlar!» dedi, «Gazeteciler geliyor, konuşacaklar sizinle.» «Buyursunlar!» demek istedim tek gözümle.

Elleri, kâğıtlı kalemli, fotoğraf makineli, teypili kalabalık bir grubun ortasında gülümseyen Doktor Şükrü Uzelli, şöyle bir doğrulduğunu görünce:

«Aman!» diye yürüdü üzerime, «Sakin kıpırdanma, dikişleri sökersin!»

Hemşire bir bardak su uzatmıştı tam bu sırada. Ben aptalca uzanıp almak isterken flaşlar yanıp sönlüverdi.

Hal hatır sormaya başladı doktor:

«Nasılsın, iyi misin?»

«Nasıl iyi olurum ki!» dedim, «Bu sargıların içinde.»

Elinde bir şişeyle geldi hemşirelerden biri. İçinde körbarsak gibi bir şey vardı. Doktor, gazetecilere:

«İşte tümör!» dedi, «Beyninden söküp aldık bu tümörü!»

«Kulağımın üstündeki değil mi bu?» dedim.

Flaşlar yanıp sönmüştü şeyi bana gösterirlerken. Doktor:

«Tümörü dışarda sanıyor!» dedi gazetecilere.

«Kulağımın üstünde değil miydi?» dedim.

Güldüler katıla katıla.

«Yoksa tümörün kökünü kurutmak için kafatasını mı açtınız?» Durmadan güldüyorlardı. Ne vardı gülecek?

Gazetecilerden biri: «Baş ağrısı yapıyor muydu bu tümör?» dedi.

«Baş ağrısı... Can sıkıntısı, her şey yapıyordum. Hele aynada görünce deliye dönlüyordum.»

«Neyi?»

«Bu tümörü!»

Doktor:

«Bakin,» dedi, «Tümörü aynada gördüğünü söylüyor hâlâ... Öyle gelir hastaya... İdrak yanılması... Tümör beyin üzerine öylesine baskı yapar ki, onu gözleriyle görürcesine canlandırır aynada...»

Sonra bana döndü:

«Son günlerde...» dedi, «Arkadaşlara karşı davranışın nasıldı?»

«Bir gün şaka yapıyordum arkadaşlardan biri... Sonradan çıkan boy-nuz, kulağı geçer diye...»

Doktor, yine gazetecilere yorumlamasını yaptı sözlerimin:

«Tümörü bir boynuz gibi görüyor! Peki arkadaşının bu şakasını nasıl karşıladın?»

«Yürüdüm üzerine. Bana demek istiyordu ki...»

«Krizler başlamıştı. Almasaydık tımarhaneyi boylayacaktı. Tam zamanında müdahale ettik.»

Genç bir gazeteci:

«Evli misiniz, bekâr mı?» diye sordu.

«Nasıl evlendirdim bu tümörle!» dedim, «Arkadaşların şakaları daha da anlamlı gelirdi o zaman.»

Doktor:

«Bu tümörden çıldırıp cinayet işleyenlere çok rastlanır.» dedi, «Geçenlerde Amerika'da bir hasta, sekiz kişiyi makineli tüfekle taradıktan sonra kendini de öldürmüştü. Otopside beyninde bir tümör... Hem de benim aldığım tümörün yarısı kadar. Düşünün bi kere, bu hasta kaç adam öldürecektiler! İlerde. İstanbullulara büyük geçmiş olsun.»

Gazetecilerin soruları üzerine, konuşmanın gidişi, daha bilimsel yön-lere kaymıştı.

«Efendim,» dedi, gazetecilerden biri, «Beyin zarına bastırılan tümörü aldınız diyelim, beyin zarını da gerektiği zaman soyabilir misiniz?»

Başka biri, daha da açıkladı:

«Armut soyar gibi...»

«Yakında olacak bu da...» dedi doktor, «Beyin zarı iltihabında, menenjitlerde gerekecek... Zar soyulunca da plâstik bir zara sarılacak beyin...»

«Bir soru daha. Beyin yerine, yâni insan beyni yerine demek istiyor-mun, maymun beyni konsa...»

«Haaa!...» diye kesti sözünü doktor, «Yâni transplantasyon... Önce maymun beynini yine maymun beyni ile değiştirelim...»

Başka bir gazeteci lâfını kesti:

«Efendim!» dedi, «Beynine turp sıkırım, diye bir söz vardır... Bu sözün kökeni... Yâni insan beyni ile turp arasındaki ilişki...»

«Evet, duydum...» Başka biri kesti sözünü:

«Gövdeye giren beyin...» dedi, «Vücud sahibi çıktığına göre, vücudun gerçek sahibi sonradan gelen beyin mi, eski vücut mu?»

«Her halde beyin olacak...» dedi doktor.

Doktorun meslek aşkıyla yanan gözleri, benim sargı içinden bakan tek gözümle karşılaştınca bulanır gibi olmuştu. Konuşmaların benimle bir ilgisi kalmayınca geçtiler koridora, ikişer üçer...

Ertesi günkü gazeteler şu manşetlerle çıkmıştı:

«Başarı ile sonuçlanan açık beyin ameliyatı»

«Beyin, kafatasının dışında iki saat nasıl çalıştı?»

«Delliren bir hastanın beyindeki tümör, kavanozda!...»

«Altı saat yirmi dakika ameliyat masasında yatan hasta, dünyaya yeniden gelmiş gibiyim, dedi.»

«Doktor Uzelli insan beynini pek yakında maymun beyniyle değiştirecek!»

Sonra, iç sayfalarda, peşin imzaladığım açık teşekkür... Tek gözümle okumaya başladım:

«Beni adım adım cinnete götüren beynimdeki muazzam tümörü, açık beyin ameliyatı sonunda, insanüstü bir maharetle almayı başaran, ciddi rahatsızlığımı âni ve nazik müdahalesiyle bertaraf ederek beni yeniden hayata kavuşturan büyük insan, hâzik operatör Şükrü Uzelli'ye sonsuz minnet ve teşekkürlerimi sunar-ken onu asiste eden...»

Uzayıp gidiyordu açık beyin ameliyatının peşin peşin imzaladığım açık teşekkürü... «Büyük insan ve hâzik operatör» sözcüklerine gözüm takılmıştı, bir daha okudum. Harf yanlışlığı vardı, hâzik sözcüğünde... «h» harfi gitmiş, yerine «k» harfi gelmişti. Bu tür teşekkürleri dizmekten bıkpı usanan bir mürettibin ufak ve yerinde bir şakası olabildi bu yanlışlık!

Rıfat ILGAZ

YEDI

PAZARTESİ

Ayrılmaz üçlü

Yeri yerinden oynatan politik ve ekonomik tartışmalar arasında, «İnsan ve Orman» konulu açık oturumlardan biri daha başladı ve bitti.

Ne usanmaz, ne mücadelesi bir yaratıktır şu insanoğlu...

Otuz yıl önce de bu tür oturumlar yapıldı. Salonlarda ormanın önemi belirtilir, okullarda:

«Baltalar elimizde

Uzun ip belimizde

Biz gideriz ormana hey ormana» diye başlayan şarkılar öğretilirdi.

Sevgi çoğaldıkça ormanlar azaldığı için yeniden gayrete geldik. Salonlarda ormanla ilgili nutuklar çekilir, okullarda şarkının ikinci bölümüne geçilirdi:

«Ağacın yanında dur

Baltayı sağdan savur

Bir de sol taraftan vur, kuvvetle
vur!»

Şarkı, nutuktan daha etkili olmalı ki, gereğini yerine getirdik.

İnsanoğlu aşkla, şevkle baltayı e-
line bir alış aldı, günümüzde orna-
nın sadece tartışması kaldı!

İnsan ve orman... İkisi de ayrı ayrı birer hayat amblemidir. Fakat işin içine balta girdi mi, ortalık toz oldu demektir!

SALI

İnsan bilmediğini merak eder

Yunanlıların aleyhimizde yaptıkları propagandaya rağmen yurdumuza gelen Hollandalı turist kızlar, Yunanistan'da duydukları ile burada gördüklerinin birbirine uymadığını şu sözlerle belirtmişler: «Çırılçıplak dolıştığımız halde kimsenin rahatsız ettiği, dönüp baktığı yok.»

İlahî bayan konuklarımız. Ne diye rahatsız edecek, dönüp dönüp size bakacaktık sanki? İnsan, görmediğini, bilmediğini merak eder.

Çıplaklıksa, evelallah Âdem ile Havva'yla yarışacak kadar çıplakız.

— İNGİLTERE'DE SATIŞA ÇIKARILAN
BEKÂRET KEMERLERİ KAPISILIYOR —

— NE MAHSURU VAR KO

— BENDE KOCAMI BİR ÇİLİNGİRLE
ALDATIYORUM ARTIK !..

— NE MAHSURH VAR KO

— BENDE KOCAMI BİR ÇİLINGİRLE
ALDATIYORUM ARTIK !..

Çadırlarda yaşamaksa, nüfusun yarısı her mevsim çadırda. Deprem der çadıra çıkarız, su baskını der çadırda yaşıyoruz.

Ne var ki, siz keyfiniz emrettiği için böyle yaşıyorsunuz, biz keyfiyet emrettiği için...

Dilediğiniz gibi dolaşın. Ne rahat-sız ederiz, ne dönüp bakarız. Düş-müşük kendi derdimize, elin çıplak-lığı neyimize!

ÇARŞAMBA

Ahrete giden yol!

Kaynanasını öldüren damadın mahkemede söylediklerini okuyunca, yüreğimiz cız etti.

Adamcağız ayağa kalkmış, önünü

iliklemiş, boynunu bükmüş, cinayeti neden işlediğini soran yargıca saygılı bir sesle, «Rahmetliyi çok seviyordum» demiş.

Haydi, şimdi bir an için kendinizi yargıcın yerine koyun, kararınızı verin bakalım!

Yasalara göre sevmek suç değil-dir. Fakat cinayet işlemek suçtur. Sevgiyi mi mahkûn edersiniz, sevmekten başka suçu olmayan adam-çağızı mı?

Bize sorarsanız, bütün domuzluk «Sevgi» diye tanımladığımız körolası duygunun başının altından çıkıyor.

Diger adli olaylar da bu kanimizi dogrulamiyor mu? Kimi sevdiğini çaliyor, kimi sevdiğinin canini aliyor.

Bakıyorsunuz silâhlar patlamış,

M E H M E T

Mehmet POLAT'ı sizlere tanıtmak için
gerli karikatüristini hepiniz tanıyor
Güzel panoramalar ve moda evi
sanatçımız POLAT, «BİZİM TAKIM»

Bu sayımızda nefis bir panoram
duğumuz POLAT, bundan böyle he
güzelleştirecektir.

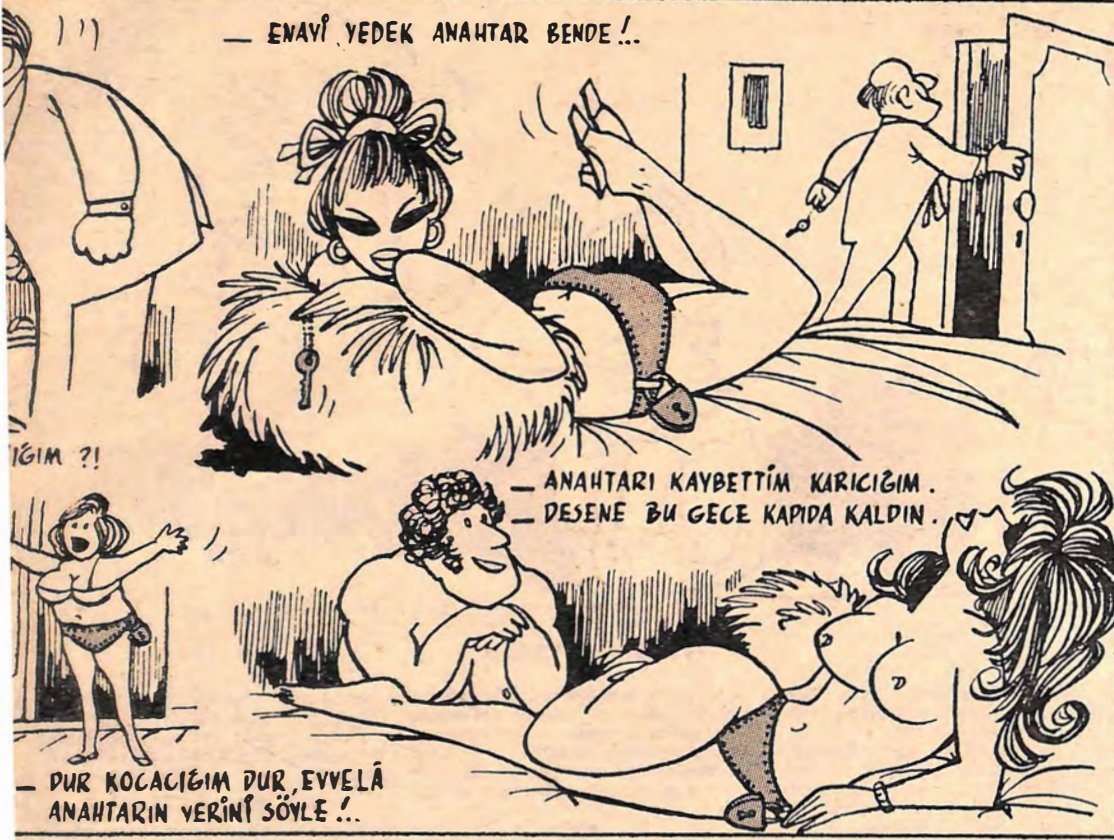
Kırkyedi yıldır sayfalarını daim
bu değerli imza ile daha çok sevece

— Türkiye Güzellik Kraliçesini, yine bir gazete seçiyor. —

— Bu tacı hangisine giydirsem acaba?..

GÜN

MHP. komandoları salar, Atabey gece taarruzları yapar.

Bir de tutup, «Kaybolan huzuru bulacağız» diye didinir dururuz.

Yahu, huzur bu kadar enayi mi ki çıksın ortaya? Garip, canını kurtarmak için kimbilir hangi deliğe girmiş gizleniyor. Çıkmak için de her halde mütarekeyi bekliyor.

CUMA

Biliyorduk ama...

Döviz transferi geciktiğinden, bazı yağcılar müşkil durumda kalmış.

Bu da nereden çıktı birader? Bildiğimiz kadarı ile yağcıların müşkül duruma düşmesi ne formalite eksikliğinden, ne döviz transferinin gecikmesinden... Asıl nedeni, devlet kesesinden siyasi partilere verilen parayı, Danıştay'ın iptal etmesinden...

CUMARTESİ

Ne gereği var?

İstanbul polisinin aldığı bir kararla, sabıkalar her sabah sahneye çıkacakmış.

Hoppala... Aldık mı başımıza püs-küllü belâyı! Zaten sahnede idi damlar. Bunu «İlle her sabah» diye sınırlamanın ne gereği var?

PAZAR

Acaba?

Çağlayangil'in hazır bulunduğu bir törenle, Roma'daki meydanların birine «Ankara» adı verilmiş.

İyi, hoş ama, gel de kuşkulama bakalım. Törende bulunduğu göre Çağlayangil mi İtalya'dan yardım alıyor, yoksa iflâs halindeki Roma Belediyesi mi Türkiye'den yardım umuyor?

Açıkça söylemenin bir sakıncası yoktur herhalde. Kardeşim ne siz bize bel bağlayın, ne biz size... Meydan isminden başka bir şey veremeyiz birbirimizle!

POLAT

Acet var mı?... Akbaba'nım de-

çıkmiş «güzeller» çizicisi, ünlü dır.

e güzel bir karikatürünü sun-a değerli fırsatıyla Akbaba'yı

İye ve güzele açan Akbaba'yı umuyoruz.

bir genç kız boyu boyunca yol ortasına uzanmış. Başucunda hüngür hüngür ağlayan kaatil, «Seviyordum» diyor. «Çok seviyordum!»

Bakiyorsunuz tabanca sesleri arasında yere yığılan bu kez bir erkek. Ayılıp bayılan bir genç kız, namlulundan duman tüten tabancasını teslim ederken, «Çok, çok seviyordum!» diyor.

Bu tür örnekleri istediğimiz kadar uzatabiliriz. En iyisi bir formül bulup, yeryüzünden şu sevgiyi mi kaldırmalı, ne?

Zira bu ülkede kişinin kişiyi sevmesi, bir nevi defin ruhsatnamesi!

PERŞEMBE

Enayi mi çıksın!

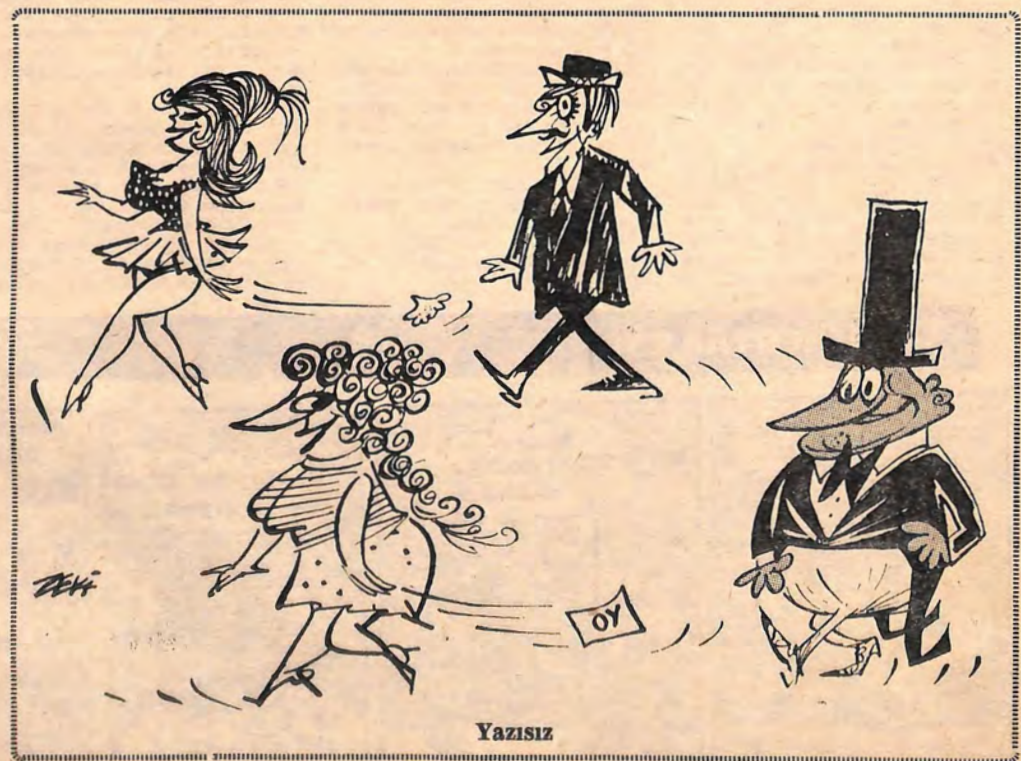
Belediye Başkanı Atabey'den sonra İstanbul Valisi Poyraz da, çarşı pazar demeyip bahar taarruzuna geçmiş!

Hani insanın vallahi teslim bayrağını çekesi geliyor.

Bölükbaşı, Güney'den taarruz eder Aybar, Doğu'dan taarruza geçer. İnönü, başka cepheden bir sulh taarruzu dener. AP. seçim taarruzunda. GP. geçim taarruzunda...

doğru olduğundan emin mısınız?..

Yazısız

İSMET PAŞA SAHNEDE

Ömründe jestleri bunca arttırımlı olmamıştı. Ömründe iki bakımlı elini değirmen taşınca bunca döndürmemişti. Biçimciliğini tamamen bırakmış, torunlarını şirinlik muskasıyla tavlama girişen bir dede edasını takınmıştı. Sesinin tırmıklarını bile yuvarlatmıştı. Azıcık uyutucuydu sesi.

İstedikini, düzenlice söylüyordu. Şakacıklar da yapıyordu ara sıra. Politikacılar da çoğu, «yaman adam» diye düşünüyorlardı. Tepeden, ecnebi basın locasından onları görüyordum. Fikirlerini paylaşmıyordum hiç... «Aczin karşısında yaman olmak kolay» diye.

Kürsünün tepe katında, Bozbehlî'nin yüzü, fragmanın siyah beyaz çaprazlığında kayboluyordu. Gözlükleri çakıyordu ara sıra.

Bakanlar, tam takımdılar, çarpıtılmış sıralarında.

Başbakan karışık düşüncelerinin «dışını» etkilememesine dikkat ediyordu...

Danıştay yürüdü, o büyük olay, bir dağın ardında kaybolan anıt gibi, uzağa gitmişti. Zaten İnönü'nün bir istediği de oydu...

Herkese ucuz hikmetler savuruyordu, karpuz kabuğu gibi, ve soruyordu birbirlerine:

«— Ne düşünüyorsunuz?...»

«— Siz ne düşünüyorsunuz?...»

Aslında kimsenin bir şey düşünmediği yok... Hele kaynağın başında kilerin: Düşünmek için tarih görüşü, tarihi suura değinmiş olması gerek alınlara...

GEÇEN VE GÖÇEN GÜNLERE DÖNELİM:

Filmi azıcık tersinden seyredelim. Ayın onuna kadar gerileyelim. O meşhur basın toplantısına Paşa'nın...

Bu suretle işte, yaşlı politikacı, Bülent Ecevit'i de silmişti. Ortanın soluna da, cılası boyası yerinde minik pabuçlarıyla sultanî bir tekme sallamıştı. Ortanın solu acısından oğuşturamıyordu bile tenini. Paşa tane tane konuşurken, Bülent Ecevit'in gözlerinin ağı gidip geliyordu. «Fikre katılmayan» bir merak içindeydi genel sekreter. «Yaşasın bu iş» demeyen haliyle, yine elinden geldiği kadar hizmet arzıyordu: İnönü yolunmasın, sıkılmasın diye, basının harfleri silikleşmiş sorularını okuyordu. «Orta karar» sesiyse. Üzülyordu insan... Bu genç adam da artık, genel sekreterlikte nice boy gösterse, Gülek'lerin, Aksal'ların, Erim'lerin kafilesine katılmıştı... İstifa etmeyi düşündü mü bil-

mem... Düşünmüştür belki, Basına birtakım «havada» demeciler vermeyi istifaya tercih etti...

İnönü neşeliydi. Karşısındakini açmaza çıkmaza ittiği günlerin keyfiyle keyifliydi... Biraz gösteriye döküyordu işi, ama göynü şarkı söylüyordu, artık İnönü'nün göynünün şarkısı nasıl olabilirse... Uzun zamandan beri «vuruk» vurmamıştı büyüktün ve bunca yarık açmamıştı, nerede açmaya kararlaştırmışsa, çok yerde açılmıştı yarıklar!

Etrafındakiler dört gruba ayrılırdı kabaca o gün:

- 1) Meraklılar, Ecevit örneği.
- 2) Memnunmuş gibiler, (Besim Üstünel falan).
- 3) Memnuniyetten dört köşeler, (Ali İhsan Göğüş).
- 4) Kızgınlar, (Fikret Ekinli)...

Basın mensuplarının arasında da benzer bölünmeler vardı. Memnuniyetten dört köşeler arasında, Ali İhsan Göğüş insanın içini açıyordu, «huzur ufunda» gezen kıvılcımlı gözleriyle her zamanki azıcık «sıkıntılı» gri elbisesiyle, «yine iyi bir iş yaptık» dercesine bakıyordu her tarafı sevinç ısıtıları ile.

İşitilari kızgınlığın «gözüne geliyordu»... Fikret Ekinli, kendisine üzerinde azıcık durulması gereken sözler söylediyse de ferden, işi ıslığına (Tanrı bozmasın) devam etti...

Yaşlı lider, basın toplantısını olanca gerçek keyifle, ve bir de o kadar gösteri keyfiyle bitirdi.

Demokratlara siyasî haklarının iadesi önderliğini bırakmadı kimseciklere...

İnönü'nün boğuk sesi kulaklarında herkes, CHP'nin yaşama mutluluğu değinmemiş yapısının, taşı sararmış merdivenlerine yöneldi... Bazıları öz özleryle bir an önce başbaşa kalmak istiyorlardı düşünmek için...

RIZA PEHLEVİ CADDESİ 35/3
35/3, Pehlevî Cadesi... Amerikan Elçiliğine yakın... İran Elçiliğine de. Bilemediniz mi?... Birinci katta kiracı oturur. İkinci katın bir tarafında da... Kütahya milletvekili, Bayar'ın damadı Ahmet Gürsoy'un evi... İçerden bir merdivenle de üçüncü kata çıkılır... Salonlara... İç-içe iki oda, bir de «L» kolunca bir oturma odası... Tarihî günler yaşayacaktı bu odalar.

Kıvrık bacak koltuklar, kıvrık bacak masalar, iki yanaşma halı, bir orta hallilik havası vermektedir daireye... Azıcık İsmet Paşa'nın pembe köşkünü hatırlatır.

Yine o basın toplantısının günüydü. Kıvrık Mayıs ayının (Ee, bahar) onuncu günü... Bayar, o «L» nin kolu odada kabul ediyordu gelenleri. Oranın döşemesi daha tazeceydi... Kızı telefonlara koşuyordu.

İnönü'nün «kendi hakları hakkındaki demecini kendisine getireceklerdi. Onu görür gibiyim. Azıcık yakınlıkları genişlemiş. Azıcık gözleri gömülmüş. Zinde. Kendine hâkim. Demeci merak etmiştir. Merakını yenmemişse bile gizlemiştir... İnsanın yaptıklarını iç dünyasından ayırarak, söylediklerini de... Görüntüyle de yetinemediğim için de mutsu-

zum, her an çiğnenen kaldırım taşları gibi gerçekin tekeriyle.

Kıvrık bacak eşyaların tahtaları da güvenli güvenli parlıyordu o gün herhalde...

PEMBE EVE GELİNCE...

Pembe evde, kapının yanındaki kare odada, duvarlardaki kalpaklı toycaya yüzü İnönü'lerle, bugünkü İnönü karşı karşıyaydı yine. Köşede, çaprazlama kanapede oturuyordu. Yakınlarıyla beraberken, bir ayağını, bir taburenin üzerine uzatıyordu. Daha «resmî» ce biri girdiğinde, o meşhur biçimciliğiyle indiriyordu...

«— Aman Paşam» diyordu giren...

O dipte bu dipte, yine ilği kemiği, güzel gözleri, sıkışık eski gri elbisesi, «yaşasın bu iş, zaten Paşanın yaptığı her iş yaşasın» havasında, Ali İhsan Göğüş ısıldıyordu, «geçmiş» mobilyanın üzerinde unutulmuş, bir elmas örneği...

Gemilerini salmıştı İsmet Paşa... Gemiler karşı kıyıya doğru ilerliyordu... Tepkileri bekliyordu sabırla... Tepki olursa yine tedbiri vardı. Tedbiri şuydu... Hiçbir zaman «uzun vâdeli» değildi yaptığı da, uzun vâdeyi bozandı. Yalnız, hatâ da yapsa, hazırlanarak yapıyordu... Karşısındakiler (Bayar'dan söz etmiyorum), sevap da yapsalar, hazırlıksız yapıyorlardı... Onun'ün en ufak bir tedbir, en ufak bir oyun, en ufak bir yönü tâyin edilmişlik, onları eleri kolları düşük bırakıyordu, ne kadar cazır cazır geliştigüzellik boşboğaz doluboğaz cazırdasalar... (Devamı var)

«YORGUN SAVAŞÇI!»

TATLI SERTAİLESİ

çizen: ZEKİ

Eğlencelik Suavi Süalp

SAYI: 1971 - YIL: 1969 • EĞRİYE DOĞRU - DOĞRUYA EĞRİ •

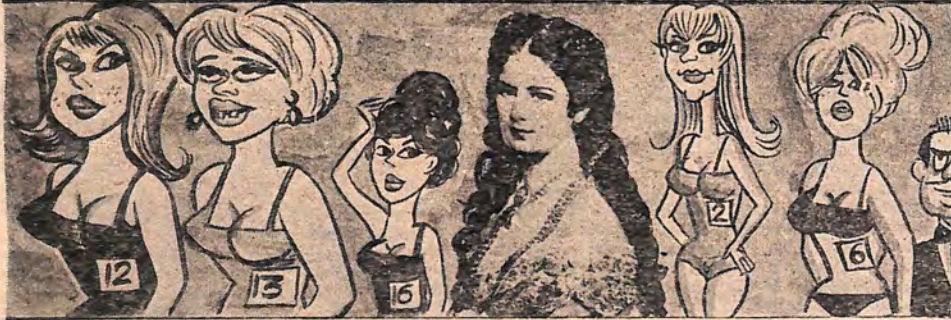
Ciltlerimiz tamamlandı Okuyucularımıza müjde

Eğlencelik ciltleri tamamlanmış olup, papie kuşe karton pandazot üzerine her okuyucumuza birer adet verilecektir... 250 liralık pul gönderiniz ve ciltlerinizi alınız... Sadece 15 adet basılan ciltler bütün nalburlarda bulunur... Teşekkür ederiz...

NOT: APARTMAN KUPONU KALMAMIŞTIR. ONUN YERİNE GECEKONDU KUPONU VERİYORUZ.

GÖRÜLMEMİŞ BÜYÜÜÜK REZALET!..

Güzellik kraliçesi Ayten oğlan çıktı.

İŞTE OĞLAN ÇIKAN KRALİÇE — Sağdan dördüncü Ayten kraliçe seçildiği gece... Ne kadar da kıza benziyor değil mi?... Alçak, hepimizi aldattı...

Sabah Şerifleriniz Hayrolsun gazetesinin tertiplediği güzellik yarışmasında birinci seçilen 10 numara Ayten Kıvrık 16 ve 3 numaralı yapıtı fihbar üzerine muayeneye sevk edilmiş ve maalesef tam teşekkül bir oğlan çıkmıştır... Vücut ölçüleri tam bir kız olan Ayten'in asıl adının Abdülkadir olduğu, Aleşkirt'te doğduğu, beş kere nişanlandığı ve üç kere boks şampiyonluğunu kazandığı da verilen malumat arasındadır...

AYTEN BAYILDI — Eve gelen doktorları gören Ayten: «Ayol bana bir şeyler oluyor... Sokmayın bu

doktorları buraya... Kraliçeliğimi elimden alacaklar, alçaklar!» diyerek bayılmış ve üstüne gelenleri ısıarak çılgınlıklar yapmıştır.

AVRUPA'YA 5 NUMARA MI GİDECEK? — Son duruma göre Avrupa'ya 5 numaranın gitmesi icap etmektedir... Fakat 5 numara da bir pavyonda konsmatris olduğundan 6 numaraya yerini bırakmış ve sakatlanarak çıkmıştır... 6 numara Fahrinisa'nın vücut ölçüleri beynelmilel değilse de başka çare yoktur... Fahrinisa: «Ben de kendimi memleket çapında temsil ederim hayatım!» demiştir...

Başmakale

ALÇAK SENSİN

Bana üç gündür mensup olduğu gazeteden iftiralar atan ve kalemini satan o herife cevap vermek zamanı geldi... Ulan, alçak sensin... Falan tarihte tonlarca kâğıt alıp satarak zengin olmadan mı?... Altındaki arabayı U.B. gibi muhterem bir zatı uyutarak ucuza kapatmadın mı?... Üstelik midende ülser var... Ne yediğini hazmediyorsun, ne de içtiğini... Ben senin gibi kalemi menfur emellerime âlet etmem... Hiyyar da sensin, kereste de sensin, manyak da sensin... Okuyucularımız ikimizin de ne mal olduğumuzu bilirler... Bunca senedir bir rakı mı ısımladın? Hep benden içtin... Garsona bile bahşişi ben verdim... Erkek sen bu akşam Degustasyona gel bir ufak içelim... Sen elâlemin dedigine bakma... Ben seni severim üstümdü... Ama yine de alçak sensin... Aldın mı cevabım?... Unutma, postacı kapıyı iki defa çalar... Ben sana uymam, bir numara büyük gelirsün... Allah müstahakim versin üstümdü... Hümmetlerimle...

ASAF HAZIMLIOĞLU

ÜÇBİN YIL ÖNCE DOĞDUĞUNU SÖYLEYEN RUHIYE'DE LOKMAN RUHU BULUNDU

BEYLERBEYİ, (Vapurla) — Mütevazı bir ailenin güzel kızı Ruhiye'de birden acayip haller belirmiş ve genç kız kendinin üçbin yıl önce yaşadığını ve Sümerler zamanında bir randevu evinde çalıştığını iddia etmiştir... Annesinin ağzına biber koymasına bile aldırmayan kız acele muayene ettirilmiş ve Ruhiye'de bol miktarda lokman ruhu bulunmuştur... Bulunan damarın çok zengin olduğunu belirten ilgililer ruhsat alarak sondaja başlamışlardır...

RUHIYE, HAMURABİ'Yİ BİLE TANIYOR

Bu arada, genç ve ruha yakın Ruhiye, Bâbil kralı Hubontopa ve Hamurabi'yi tanıdığını ve bu iki kralın çalıştığı eve her hafta geldiklerini söylemiş, resimleri bile göstermiştir.

İlimin dışında olan bu vakanın sonu suarede belli olmaktadır...

RUHIYE BU KIZ — Halinden hiç de üçbin senelik gözüküyor... Ne tuhaf...

BİBERİYYE TARİKATI PİRİ, KARABİBERE KÖMÜR KATARKEN YAKALANDI

Kırmızı biberden sonra karabiberin de manitalı olduğu anlaşılmış ve gizli âyin yapan Biberiye tarikatı mensupları üstlerine ağ atılarak yakalanmıştır... Tarikatın piri Osman Biberiye'nin üstünde ayrıca 168 paket karabiber bulunmuştur... Sıkıştırma sonunda Osman bu karabiberleri kömür tozundan imal ettiğini ve her âyinde mensuplara birer miktar serperek gözlerini bağladığını itiraf etmiştir... Bütün büyük firmalara karabiber veren Osman'ın, ayrıca, kimyon, yenibahar, tarçın ve zencefil üzerine de çalıştığı tesbit edilmiştir... Yukarıdaki resimde Osman'ı yakalandıktan sonra etrafındakilerle homurdanırken görüyorsunuz... Yaklaşmayın ısıtır...

GERGEDAN PARTİSİNİN DE HİZİP DEVAM EDİYOR

Şu yukarıdaki resme bakıp partiliğin ne hale geldiğini anlayın... İşte Gergedan partisinin bu seçimler için adaylık mücadelesine girmiş iki adayı... Lütfü Boynuzatan ve Tefik Mahmud-oğlu... İkisi de İstanbul'dan aday olduğu için her kongrede böyle çatışmakta ve siyasi ihtirasları uğruna her an birbirlerini mahvetmeye çalışmaktadırlar. Gergedan Partisinin içindeki hizip böyle gittiği müddetçe bu seçimlerde çok oy kaybedeceği tahmin edilmektedir... Bu aşamaki büyük kongre için iki taraf da kampa girmişlerdir... Genel Başkan Necati Gergedan'ın da katılacağı kongrenin çok kanlı geçeceği sanılmaktadır... Polis bütün giriş çıkışları kesmiştir...

İlyas efendi:
— Ben söyledim efendim, dedi...
— Şey, şayet başınız ağrısın daha çabuk geçmesini istiyorsanız buraya bir gramofon getirin. Sonra oyun havaları...

Çekti gitti müdür... İlyas efendi:
— Gördüyse görsün oynadığımı, dedi. Nereden bilecek bugünün benim için en mutlu bir gün olduğumu... Hele bir duysalar, hepsi de şaşkın ördeklere dönerler... İnanamazlar ki... Yalan derler... Ama nişanlandığımızı, evlendiğimizi, kolkola girip gezdiğimizizi görünce ne yapacaklar?... Kıskanacaklar şüphesiz kendini. Kondu diyecekler. Kız hem zengin, hem de tahsilli... Belki en çok da Süleyman bey korkacak, bizim başkâtiplik elden gitti, diye. Ama müsterih olsun. Hiç kimsenin oltağında gözüm yok. Ben müdür olacağım, nüfus müdürü... Hele hele Yakup bey, kimbilir gözlerini nasıl açacak hayretten... Yok canım, inanmam diyecek. Ah, keşke n'olurdu hademe onları öpüşürken görseydi. Söyle Haydar efendi, Allahına dine ne doğruyu söyle, sen beni Remziye hanımla öpüşürken görmedin mi? O da başını evet anlamında sallayacak, gördüm diyecekti...

Ah dünya... Tatlı dünya... Yaşama-ya değer dünya! Ağacın, kuşların, çiçeklerin hepsi hoş hepsi... Şu çöp sepeti bile...

Ama şimdilik hiçbirine bir şey söylemeyecekti. Önce Remziye hanımı babasından isteyecek, ondan sonra söyleyecekti. Ama kim isteyecekti Remziye hanımı babasından? Müdürüne söylerdi. Müdürü istemezse, bu kez Yakup beye söylerdi.

O günü öğleden sonra Remziye hanımı, söylediği gibi gelmedi daireye... Ama İlyas efendiye bir şeyler olmuştuk. Yerinde duramıyor, ayağa kalkıyor, pencereye gidiyor, ara sıra şarkılar mırıldanıyordu... Hatta bir ara tüm arkadaşlarına çay bile söyledi... Çaydan yarım saat sonra da şekerli kahve söyledi...

Dehri efendi soruyordu:
— İlyas efendi, babanın ölüm günüdür?

İLYAS EFENDİ

MUZAFFER İZGÜ

— Yoo, dedi İlyas...
— Öyleyse ananın?
— O da değil.
— Öyleyse neden çay kahve ısmarlarsın böyle?...
— Hiç!...

Yerinde duramıyordu İlyas efendi. Bir Dehri efendinin masasının önüne gidiyor, oradan ellerini şaklatarak bir efe dönüşüyle sıçrayarak dönüyor, bu kez Süleyman beyin masasının önüne geliyordu, oradan bir dönüş, Yakup beyin masasının önüne... Sonra pencere önüne gidiyor, oradan dışarıya bakarak evlilikleri hakkında tatlı tatlı hayaller kuruyordu. Bazen farkında olmadan mırıldanıyordu da... Masasının başına geçiyor, ikisinin aldıkları aylığı hesaplıyor, ev kirasını, bakkal parasını ayırıyor, geriye de bir yığın para artıyordu... İşte o zaman basıyordu kahkahayı...

Ama arkadaşları hiç de onun gibi mutlu değildiler... Onun bu hallerine hiçbir anlam veremiyorlardı... O ciddi, o ağırbaşlı İlyas efendi, kalksın masaların etrafında elini şaklatarak dolaşsın, hiçbir sebep yokken çay ısmarlasın, kahve ısmarlasın, sonra masasına geçsin, birtakım hesaplar yaptıktan sonra kahkahayı bassın, pencere önünde acı acı düşünüp arkasından bir şeyler mırıldansın... Hiç, hiç iyiye alamet şeyler değildi bunlar...

İlyas efendi, bir ara tuvalete gince arkadaşları konuşmaya başladılar... Önce Süleyman bey konuştu:

— Yahu bu çocuğun halini hiç beğenmiyorum, dedi.

Dehri efendi:
— Çay kafe ısmarladı, ulacak mülaka aklından zoru. Benim yanımdan geçen ne dedi biliyor musunuz, dedi her şey bitti artık... Ne demek ister bu böyle. Yoksam ülmeden bahseder?

Yakup bey, az çok derdinin ne olduğunu biliyordu ama, böyle bir şey asla ihtimal vermediği için İlyas efendinin mutluluğunu o da kötüye yoruyordu...

Süleyman bey:
— Farkındaysanız, pencerenin önüne geçiyor, düşünüyor, düşünüyor, ondan sonra da başlıyor gülmeye, başlıyor bir şeyler mırıldanmaya... Bu kimlerde olur biliyor musunuz arkadaşlar?

Dehri efendi:
— Dellenmeye başlayan insanlarda, dedi.

— Evet, aklım kaçırın insanlarda olur. Zaten bu çocukta şu bir kaç gündür bir şeyler var. Neydi o dükkü hal?... Allaha bari burada çıldırıp da başınıza bir iş açmasa. Olur ha, dünyada neler oluyor. Bakarsın burada bir çıldırma, kendini pencereden aşağıya atmış, belki de Dehri efendinin boğazına sarılmış.

Dehri efendi, korkuyla:
— Neden senin değildir de benimdir, benim boğazımdır? diye sordu.
— Yahu baksana, en çok senin yörende dolaşıyor. Sana tam iki kez ters ters baktığını gördüm bile...

Dehri efendi bayağı huzursuzlanmaya bşaladı:
— Yuk canım, sana öyle gelmiştir, dedi.

— Belki de...
— Benimle ne alıp veremediği var İlyas efendinin?

— Belli olmaz yahu, insan bir anda çıldırır... Meselâ şimdi ben, çıldırırım ve üzerine atılır seni boğarım...

— Sen?

— Yâni temsil diyorum canım. İnsan bir kez kafasını bozmaya görsün. İnsanlar çıldırırken, durun yahu ben biraz sonra çıldıracağım, kendinizi koruyun demiyorlar ya, bakıyorsun birdenbire çıldırıyorlar, kapıyorlar bıçağı, tahrayı, —gözü masadaki makasa ilişti— ve de makası... Ondan sonra al sana bir cinayet!...

Dehri efendi, kimsenin görmeyiz tarafından yavaşça uzandı ve masasının üzerindeki makası çekmecenin gözüne koydu.

Süleyman bey:
— Arkadaşlar bakmayın bana öyle, dedi, helbet bildiğim bir şey var da ondan böyle konuşuyorum. Bugün müdür onu nasıl yakalamış biliyor musunuz, öğleyin, bir şey söylemek için buraya uğramak istemiş, bir bakmış içerden ayu zurna sesine benzer bir ses geliyor, bu da ne ki diye merak etmiş, açmış kapıyı bakmış, bir de ne görsün, İlyas efendi çıkmamış mı bir masanın üzerine. Şakır şakır göbek atıyor, bir taraftan da burnuyla zurna sesini taklit ediyor...

— Yaaa! dedi Dehri efendi. Duğru süylersin be bunu?

— Vallahi müdür bey tam tamına böyle dedi.

— A be sahiden tozuyor bu İlyas efendi desene!...

— Yok canım, belki de bir ufak kriz olabilir. Vardır helbet başında bir dert. O dert geçer geçmez, kriz de geçer. İnşallah çocukcağın kafası iyice bozulmadan derdi de biter...

— Suralım be derdini? Ha ne der sin Yakup bey suralım mı?

Yakup bey:
— Vallahi İlyas efendi öyle derdini her önüne gelene söyleyecek cinsten bir insan değildir. Ama isterse yine de sorun ama, pek bir şey söyleyeceğini sanmıyorum...

Dehri efendi, huzursuz:
— Ama süylerse, kurtulur derdinden, dedi. Belkim söyleyemiyor da, ondan böyle oluyor... Kurt gibi yiyor beynini o dert...

İlyas efendi, mendilini katlayarak, bir taraftan da hoplayıp zıplayarak içeriye girdi... Dehri efendinin arkasından keskin bir viraj aldıktan sonra masasına oturdu. Oturmasıyla kalkması bir oldu, bir tur daha attı Dehri efendinin arkasından. Ama Dehri efendinin de bu arada canı çıktı korkudan. İlyas efendi Dehri efendinin her yanından geçişinde, Dehri efendi hop diye havaya zıplıyordu...

İlyas efendi, bu kez Dehri efendinin tam karşısında durdu:
— Dehri efendi dedi.

Dehri efendi sanki kumandanının karşısındaymiş gibi:

— Buyur İlyas efendi, dedi.
— Sen eski adamlardan sin, bilir misin esmerim kıyma bana şarkısı nı?

Dehri efendi, gerçekten bilmiyordu bu şarkıyı. Ama şimdi böyle, bir delinin kriz anında, ona bilmiyorum demek, belki de kızdırdı onu. Onun için:

— Bilirim, daha ne şarkılar bilirim, ben, dedi.

— Yazsana onu bana kâğıda...

İşte şimdi hâpı yutmuştu Dehri efendi. Yazamadığı takdirde tamamı işi. İlyas efendi kızar, kızınca da boğazına yapıştırdı. Zaten haline bakılırsa çıldırmak için küçük bir bahane bekliyordu... (Devamı var)

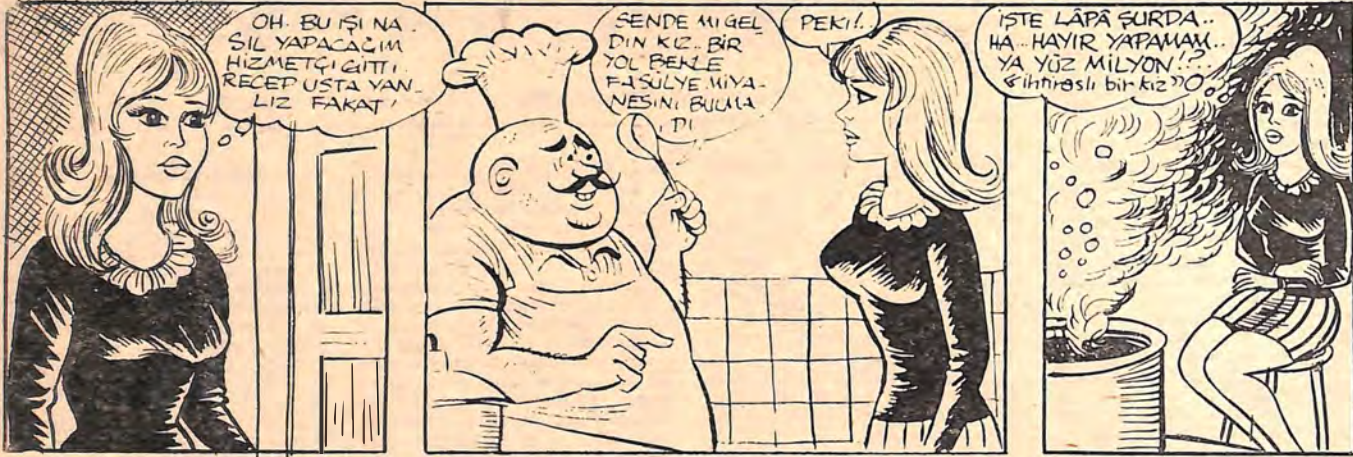
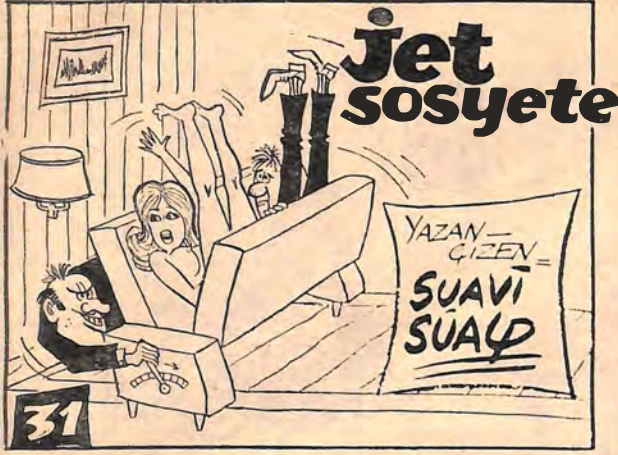
Yayın organları hakkında bilgi sağlanır. Eskiz ve program hazırlanır. Objektif tavsiyelerde bulunulur. Tespit edilen programlar titizlikle yürütülür.

Cağaloğlu, Türkocağı Cad. no. 1. kat: 3
Telefon: 27 66 00 - 27 66 01, İstanbul

Okuyacağınız Kitap Çıktı:

TÜRKİYE'NİN BUGÜNKÜ GÖRÜNÜŞÜ

Yazan : Hıfzı Oğuz Bekata
Çığır Yayınları, P.K. 95 - Ankara

Bekârlık Sultanlığıdır

ÇEVİREN:
Süheyla
AYKUT

— Sana tapıyorum Roger'im.
— Ee de sana Regin'im.
Gözlerini süzen Regin, bir eli kal-
binin üzerinde:
— Bugün dünden çok, yarından
az, diye lirik bir sesle ekledi.
Erkek esnemesini güçlkle tuta-
rak:

— Ee de hayatın, dedi.
Karısına yeterli kadar iltifat etti-
ğine inanan Roger gazetesini aldı,
gözlüklerini taktı ve koltuğuna ra-
hatça yerleşti. Ama karısı şumark
bir genç kız gibi gazeteyi çekerek,
kocasının dizlerine oturdu. Sitemle:

— Kötü adam, dedi. Beni kolları-
nın arasında sıkacağına, gazete oku-
mayı tercih ediyorsun!

Erkek içini çekti. Sekiz aylık ev-
liydim, her gece, hattâ her sabah,
karısının sadece kollar arasına alın-
makla yetinmeyeceğini, öpücüklerin
neyle sonuçlanacağını biliyordu. Zi-
ra aşka doymayan karısı, kaç kere
başkalarının yanında kendisine:

— Benim eşsiz horozum! demek-
ten çekinmemişti.

Ama artık, Tanrının her günü bir
eşsiz horoz olmaktan bıkmıştı!

Mahkeme salonunun suçlu sanda-
lasında ellilik, fakat şık bir erkek:
— Sayın yargıç, diyordu. Sekiz ay
öncesine kadar bekâr yaşamış ve bu
yaşamı benimsemiş mutlu bir er-
kektim. Aklıma şaşayım... Neden o
yaşamı sürdürmedim bilmem ki...

Nedeni belliydi. Bu ellilik bekâr
her gün çeşitli kadınlarla sevişme-
nin sonucu yorgun düşmüştü de, on-
dan! Ara sıra romantizma sancıları o-
rasına burasına saplanıyor, midesi

eskisi gibi her yediğini hazmedem-
liyordu.

Yaşlandığını anlayan Roger'ı ev-
lenmeye zorlayan nedenler bunlar-
dı. Kendisinden bir kaç yaş küçük
olan Regin'e rastlayınca, evlenme
teklifinde bulunmaktan kaçınmadı.
Hayatının sonbaharını yaşayan bu
kadına «Sevimli» de denebilirdi.

Dâvalı sandalyesindeki kocasının
sözlerini dinleyen Regin:

— Keşke bekârlığa devam etsey-
di, diye öfkeyle bağırırdı. Hiç olmaz-
sa ben de bir kül kedisile evlen-
mekten kurtulurdum!

— Ne diye kül kedisi olacaktım-
şım?

Yargıca dönen Regin:
— Onun için yatak, sadece uyu-
maya yarayan bir eşya! diye içini
çekti.

Dâvalı söze karıştı:
— Bilhassa bizim yaşımızda olan-
lar için...

— Terbiyesiz!
Erkek, yargıca devamla:

— Karım gerçek bir Messalina'dır,
dedi. İlk kocası takmış bu adı ona.
Meğer ne kadar haklıymış adamca-
ğız.

— Alçak, rezil, haydut!
Kadının bağırışlarına aldırmayan

koca, ilgisizlikle omuzlarını kaldır-
dı. Zira yalnız rahat etmek, ev ye-
mekleri yemek, rahat koltuğunda pi-
posunu tıttürmek ve gazetesini oku-
mak için evlenmişti. Kendi gibi ya-
şlı sayılacak bir kadını almasının tek
nedeni de buydu. Ama ne gezer...
Sakin bir eş yerine, ihtirasla dolu,
her an sevişmek isteyen ateşli bir
metrese sahip olmuştu. Regin her
akşam onu sokak kapısında karşı-
lar, kollarını boynuna dolar, dudak-
larını dudaklarına yapıştırırdı.
«Hangi erkek boynuna dolanan et-
ten kolyeye karşı koyabilir?» deme-
miş miydi şair? Ama Roger karşı
koymuştu işte! Bir gece bu etten
kolyeyi boynundan çekerek:

— Ben yatmaya gidiyorum, demiş-
ti.

Sevinçle yerinden fırlayan karısı
cevap vermişti:

— Ben de...
— Ben seninle yatmıyacağım!
— Ne dedin?

— Salondaki divanda yalnız yata-
cağım, dedim. Sen de yatak odası-
daki karyolada, anladın mı?

— Ne demek istiyorsun?
— Artık beni rahat bırak demek
istiyorum!

Gözyaşları ve küfürlerle cevap ve-

ren karısına onunkinden daha kuv-
vetli bir sesle:

— Bir isterik, bir hastasın sen!
diye bağırarak, kadının saldırısı üze-
rine de kurtulmak için okkalı bir
yumruk patlatmıştı

Oylesine hızlı inmişti ki yumruk,
sendeleyerek bir masaya çarpan Re-
gin masayla birlikte merdivenden a-
şağı yuvarlanmıştı!

Eteğini sıyrarak kadın, yargıca:

— Bacağım bu yüzden kırıldı, de-
di.

— Ne yapayım? diye kendini sa-
vundu Roger. Bana tokat atmasay-
dı yumruğu yemezdi. Benimki sa-
dece normal bir refleks...

— Yumruk atan kaba bir erkeğin
horutularını dinleyerek gecelerini
geçiremem artık.

— Geceler uyumak içindir.
— Benim için değil.

Para cezasına çarptırılan Roger,
karısının kırık bacağı için bin fran-
kı seve seve verdi. Bu ateşli kadı-
nın ağzından boşanma sözünü duy-
makla öylesine mutlu olmuştu ki...

Mahkeme salonundan ısıklı çalarak
çıkarken:

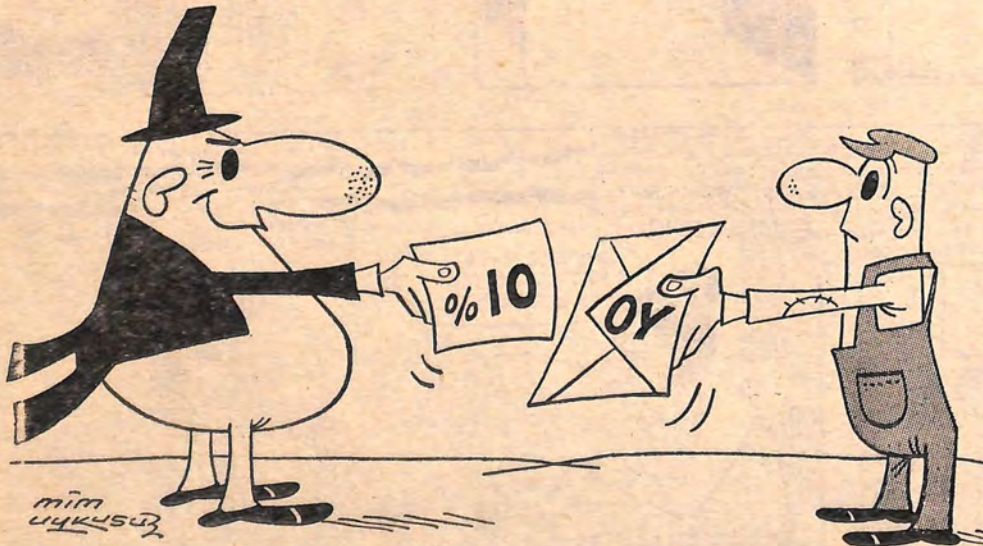
— Yaşasın hürriyet! diye düşün-
üyordu. Bekârlık sultanlığı!

Sylvia Risser'de!

— Ne güzel bacakları var azizim!.. Nerden buldun bu masayı?..

İşçilerin asgari ücretleri yüzde on arttırılıyor. — Gazeteler —

SEÇİM DEĞİŞ TOKUŞU!

Akbaba

Haftalık Siyasal Mizah Mecmuası

SAHİBİ:

Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden:

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer:

Akbaba Matbaası

Sekreter: Selâmi M. Yurdatap

İDARE YERİ:

Divanyolu Klodfarer Caddesi,

No. 8-10, Daire: 3. İstanbul

Telefon: 22 18 11

İLAN FİYATI: Kapak içi, san-
timi 25 lira, iç sayfalar 40
liradır.

Fiyatı: 100 kuruştur.

Bu gazete Basın ahlâk yasa-
sına uymayı taahhüt etmiştir.

MİLLETLER GÜLÜYOR

— Merak etmeyin, karnızın hastalığı sarı değil!..

Çare

Adam, arkadaşına evliliğini hikâye ettikten sonra:

— Nihayet boşanma dâvası açmak zorunda kaldım, dedi.

Arkadaşı sordu:

— Ayrılıyor musun karından?

— Evet. Fakat bunun bana ne kadar pahalıya malolacağını bilemezsin.

— Boşanma öyleyse...

— Önce ben de öyle düşünmüştüm ama istediklerini dinledim, boşanmazsam bana daha pahalıya malolacağını öğrendim!

— Utanmıyor musunuz?

— Ben de bir saatir aynı şeyi söylüyorum, hâlâ mukavemet ediyor!

Kârlı iş

Çocuğunun cebinde para bulan anne:

— Bu paralar nereden çıktı? diye sordu.

— Büyükanmem verdi, dedi çocuk.

— Niçin?

— Mektuplarına pul almam için...

— Eee, pul almadın mı?

— Ben işi başka türlü hallettim. Baktım çevremde kimse yok, mektupları kutuya pulsuz atıverdim!

Lütuf

Bir kadından bahsediliyordu.

— Sorma, dediler, korkunç bir otomobil kazası geçirdi.

— Yaralandı mı?

— Hem de nasıl... Yüzü tanımayacak hale geldi!

— Desenize Tanrının lûtfuna uğradı... Zira yüzü o kadar çirkin ki...

Bilgi

Genç kız, delikanlıya sordu:

— Dokunmanın gerçek anlamı nedir?

Delikanlı cevap verdi:

— Ne kadar ileri gidilebileceğini anlamak.

Şanssızlık

Ünlü bir Amerikalı film yıldızı kendisiyle konuşan gazeteciye:

— Çok şanssız bir kadıyım, diyordu. Ne zaman hoşlandığım bir erkeğe rastlasam ya ben evli bulunuyorum, ya da öl...

— Benden muhakkak memnun kalacaksınız...

— Muhakkak.. Ama siz benden memnun kalacağınız mı acaba?..

De Gaulle istifa ettikten sonra:
YASLI KARİKATÜRİST!

Ne rahat insanlar

Kadın dış geziden yeni dönmüştü. Arkadaşına:

— Şu Venedikliler ya çok akılsız, ya da çok tasasız insanlar, dedi.

— Neden?

— Neden olacak, şehirlerini su basmış, imdat isteyeceklerine sandallara binip, şarkılar söyleyerek dolaşıp duruyorlar!

Hayret

Bakıcılardan birinin korkuyla koştığını gören doktor:

— Ne oldu? diye sordu.

— Hayret uyandırıcı bir olayla karşılaştım doktor, dedi bakıcı. İki deli, birbirleriyle akıllı iki insan gibi konuşuyorlardı!

Gaf

Anton yeni evlenmişti. Karısını bir otele götürdü:

— En güzel odanızı bir geceliğine istiyorum, dedi.

Fişi doldururken, kat garsonu genç kadına göz kırparak:

— Sevgiliye inanabilirsiniz, dedi. Mösyö Anton bundan önce getirdiği kadınlar için, bu odayı hep bir saatliğine kiralardı!

Her uyanışta...

Parisli kapıcıların çok çocuklu olmalarının nedenleri tartışılıyordu. Toplantıda bulunanların biri:

— Bu, normal bir olaydır, dedi.

— Neden? diye sordular.

— Geceleri o kadar sık uyanırılıyorlar ki...

Yarın yine

Okula yeni başlamıştı.

— Bugün neler öğrendin? diye soran annesine:

— Hiçbir şey, dedi. Yarın bu yüzden bir kere daha gitmek zorunda kalacağım!

Batan gün

İşi bırakarak meyhaneye giren mezarcıya mahalle bekçisi sordu:

— Paydos mu ettin?

— Evet, dedi mezarcı... Açtığımız çukura ölen günü de gömdük.

— Bizim evde mini-etekle dolaşmaz...

— Kocanız da aynı fikirde mi acaba?..

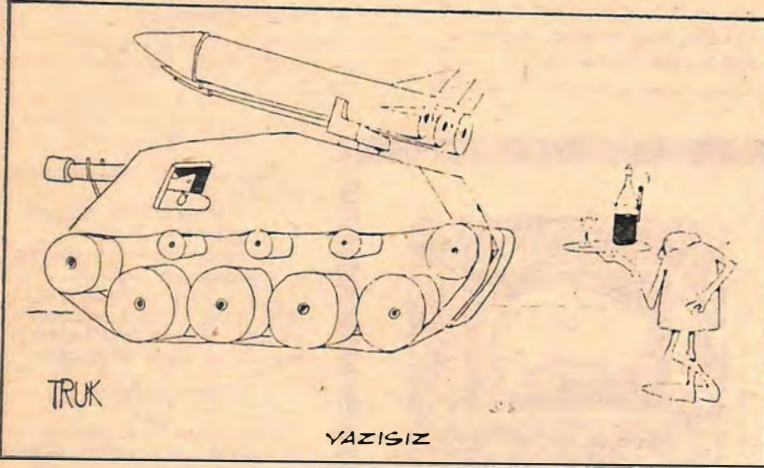

- KOMŞUNUN RENKLİ TELEVİZYONUNA BAKAĞIM DEDİĞİN BÜ MÜ ?...

Dünya Karikatürleri

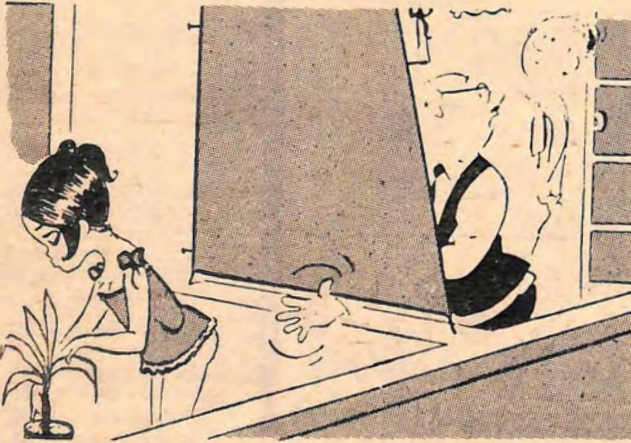

YAZISIZ

TRUK

YAZISIZ

- NE SORUP DURUYORSUN CANIM ... ELİM SIKIŞTI İŞTE !.

- EVET MÖSYÖ, BU GÜZEL TOMURCUKLAR ÇOK İYİ BAKIM İSTER !..

YAZISIZ

İŞ BANKASININ MEVDUATINI MERAK ETTİ FAKAT OKUYAMADI

1968 sonu itibariyle İş Bankasına
emanet edilen paraların yekûnu:
6 MİLYAR 725 MİLYON
456 BİN 643 LİRA 18 KURUŞTUR.

TÜRKİYE
İŞ BANKASI

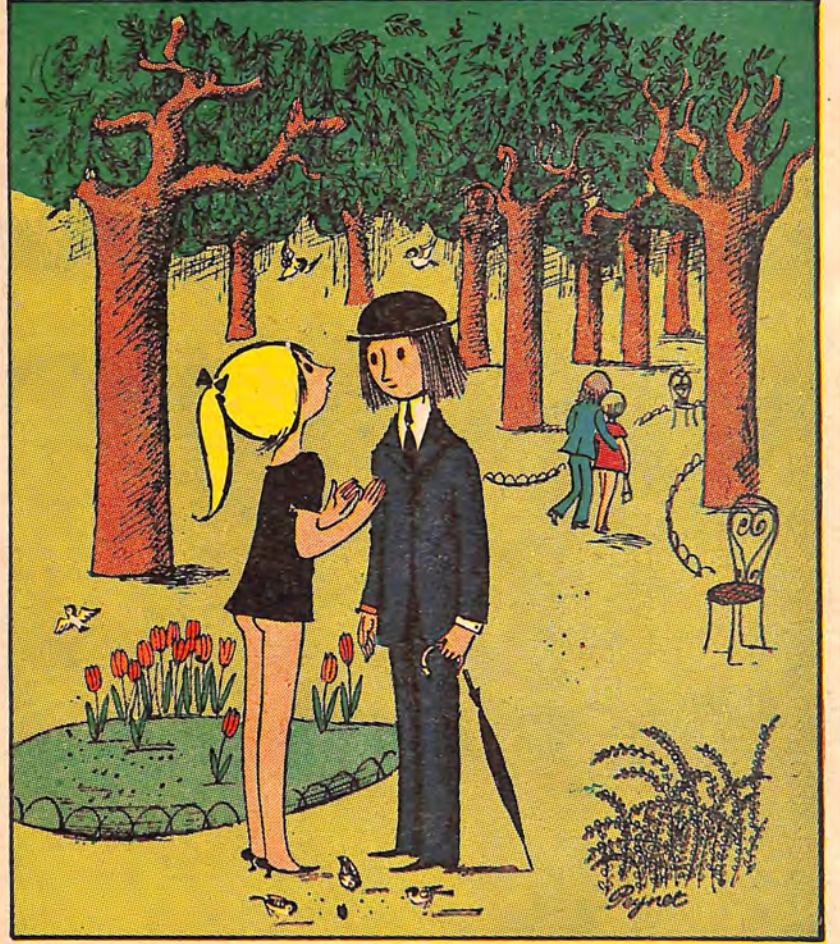
paramızın... istikbalinizin emniyetidir

(Yeni Ajans : 2254 — 87)

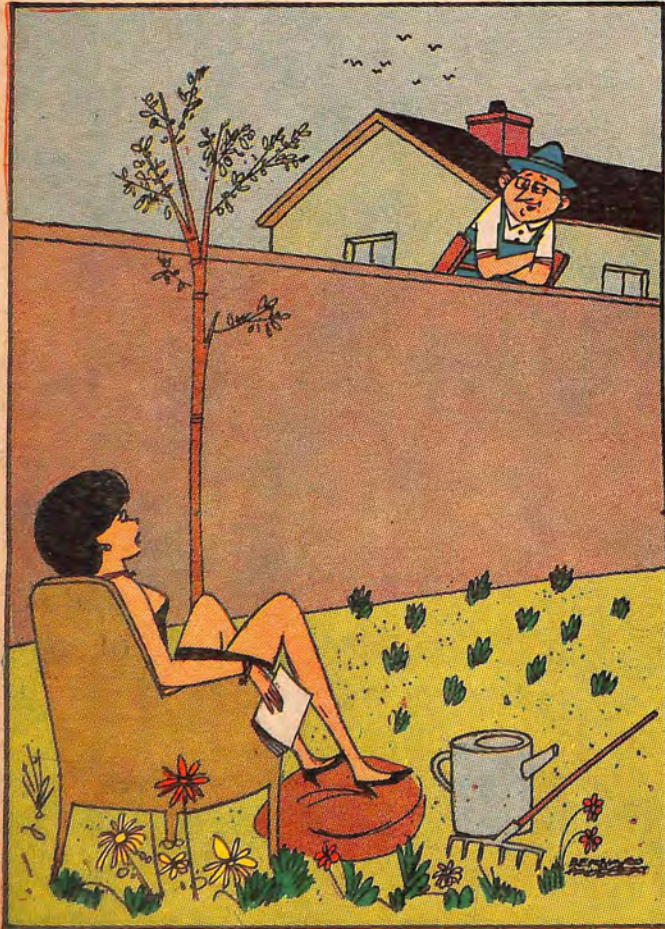
AKBAHA

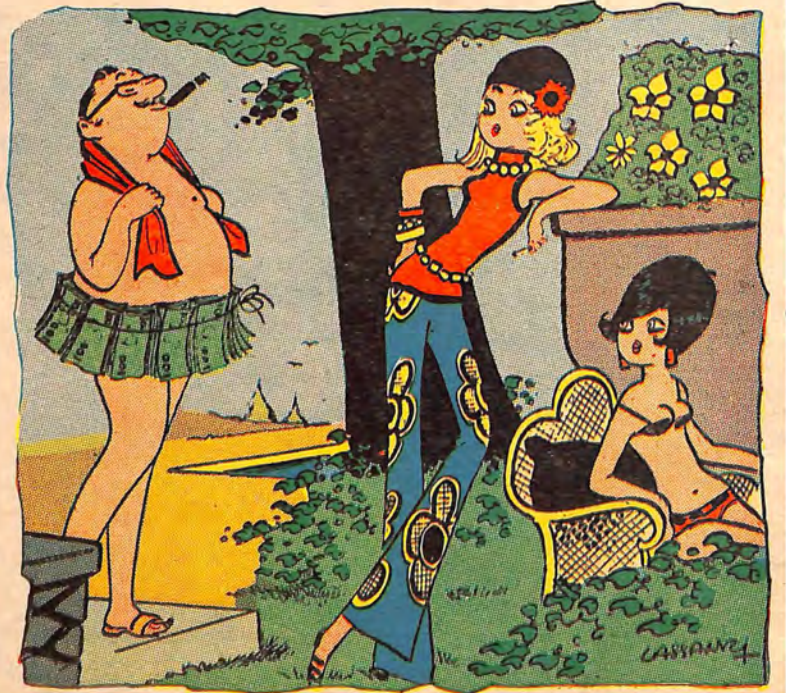
- BENİ KAÇIRMAK İÇİN BU ATA MI GÜVENİYORSUN?
- UZAĞA GİDECEK DEĞİLİZ Kİ CANIM ... İŞTE,
ŞU KAYALARIN ARKASINA !..

- NE KADAR TUTUMLUYUM GÖRÜYORSUN YA SEVGİLİM...
YARIM METRECİK KUMAŞTAN ELBİSE YAPIYORUM !..

- ORADA NE YAPIYORSUNUZ ?..
- HİİİÇ ... ÇİÇEKLERİNİZE BAKIYORUM !..

- BİZİM MÜDÜRÜ NASIL BULDUN ?..
- MAYOSUNA BAYILDIM VALLAHİ !..